

Røde Garde

Nr. 8-9

-1973

AVISA TIL

RØD UNGDOM

DOBBELTNUMMER

"I LOVE YOU IN

intervju med Rolf Aakervik, Bazar, og Pelle, Undertakers Circus om popmusikk

Er det noe vits i å bruke norske tekster i norsk popmusikk? Hvorfor har band som Alice Cooper og Jonas Fjeld Rock & Rolf Band begynt å bruke vold og sadisme i showene sine? Hva slags musikk er progressiv og hva er reaksjonært? RØDE GARDE har diskutert disse og en del andre spørsmål med Pelle fra Lillestrøm-bandet Undertakers Circus og Rolf Aakervik fra Bazar. Begge banda har i år kommet med bra LPer med norske tekster.

Pelle: Vi hadde ikke noen spesiell diskusjon før vi ga ut denne LP'en om vi skulle ha norske eller engelske tekster, fordi vi har brukt norske før. Vi bruker norske tekster fordi folk skjønner det vi synger, det rekker fram. Sangen blir liksom ikke bare lyd når det er mulig å forstå hva som blir sunget. Det viktigste synes jeg er at norsk språk kommuniserer bedre med nordmenn. Rolf: Det var jo egentlig noe nytt som skjedde da jeg begynte å skrive på norsk. Før i tida skreiv jeg alle tekstene på engelsk. Da jeg skulle begynne å skrive på norsk, fikk jeg alle ideene på engelsk og så måtte jeg »oversette» dette til norsk. Når jeg titter på de gamle engelske tekstene jeg skreiv, så er de dårlige. Jeg hadde et lettvent forhold til teksten, var liksom bare ord du mæla av deg.

Pelle: Det er vanskelig til å begynne med å skrive tekster på norsk som ikke bare blir banale.

Rolf: Sjøl om det finnes mange bra engelske tekster også, er det liksom så lett å slenge ut noe »I love you in the sunshine». På norsk blir det flatt. Egentlig er jo en banal tekst like banal enten den er på norsk eller engelsk, men det norske språket har ikke så lettvent omgang med følelsesladde ord. Du slenger ikke ut »I love you» over alt.

Det er vanskelig å skrive f.eks. gode kjærlighetssanger på norsk, synes jeg.

Pelle: Jeg er en dårlig tekstforfatter. Det er lettere for meg å lage en engelsk enn en norsk tekst fordi da ville ikke

folk legge merke til hva jeg sier. Feilen med engelske tekster er nettopp at de er vanskelige å få igjennom for et norsk publikum.

RG: Nå har vi snakka litt om språket i tekstene. Hva med sjølve innholdet, det som blir uttrykt gjennom teksten?

Rolf: Etter min mening er det tre type tekster:

1. Den reine beskrivende teksten,
2. Den progressive som utvikler folks bevissthet og får folk til å tenke seg om, og
3. Diverse reaksjonære tekster

som preiker »alt er nytteløst», »drøm deg bort så blir alt bra» osv.

Pelle: Jeg er ikke enig i oppdelinga di. Den reine beskrivende teksten kan også være progressiv eller reaksjonær. Hvis vi skal sette politiske navn på forskjellige typer musikk, er jeg mer opptatt av virkningen. Jeg tror ikke det går an å avgjøre bare ut fra teksten sjøl om den er bra eller dårlig. For å si f.eks. »dette er en reaksjonær tekst» vil jeg ta utgangspunkt mer i åssen den virker på folk. (Vi blei enige om at ingen tekster er »upolitiske», sjøl om teksten ikke uttaler seg om et bestemt politiske spørsmål, så preiker alle tekster et visst syn på verden, en ideologi som er bra eller dårlig).

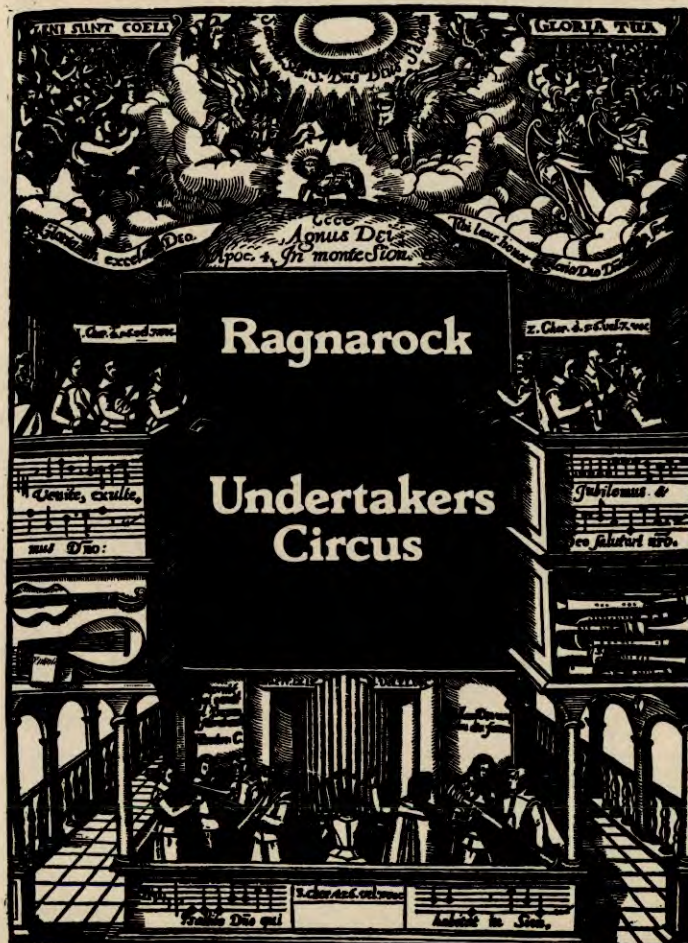
Rolf: Folk har også behov for å koble av. Det er en feil med det jeg skriver tror jeg, at jeg hele tida skriver om vesentlige ting.

Pelle: Ser du på det som en feil?

Rolf: Jo, at jeg ikke kan skrive om noe som folk kan slappe av til, le av. Når du skriver om saker du synes er viktig kommer du lett inn i ei alvorlig gate og det blir så tungt.

Pelle: Jeg skriver også om ting jeg synes er viktige, men ser ikke på det som noen feil. Enkelte vil mene at det jeg skriver hører mer hjemme i en diskusjon enn i musikk. Men jeg mener at det er nok av de vanlige tekstene,, det er ingen som taper på at det kommer flere »diskusjonsinnlegg» inn i musikken.

Rolf: Det blir litt annerledes med deg fordi du ikke er den eneste i bandet som skriver.

THE SUNSHINE

Jeg er den eneste som skriver hos oss. Det blir ofte sånn at »her kommer det politiske bandet som vi alle nå skal høre på. Nå må vi være stille«. Det liker jeg ikke. Det greier seg for meg at noen hører på. Det er en fordel med å spille i band og ikke være visesanger, at du ikke krever folks oppmerksomhet.

(Vi kom inn på at lydnivået ofte blei for høyt, folk klaga, men det var ikke så lett å spille lavere, fordi forsterkerne ikke er bygd for det. Plateselskapene og arrangørene tjener mest på at en har f.eks. 1000 Watt på en gitar slik at en kan spille for 50 000 folk på en gang, men så over til selve musikken)

RG: For en tid siden hadde vi et leserinnlegg som hevda at rocken var den rødste av all musikk, og at det omtrent bare var å sette seg ned med en bunke rockeplater, så blei du revolusjonær. Vi i redaksjonen var uenig i innholdet i dette innlegget, men vi tok det inn fordi vi ønska en debatt på det.

Rolf: At rocken er rødere enn annen musikk er bare tøys.

Pelle: Rocken er ikke spesielt revolusjonær sjøl om det var en viss sammenheng mellom denne musikken og ungdomsopprøret i 50- og 60-åra. Rocken kan kanskje i større

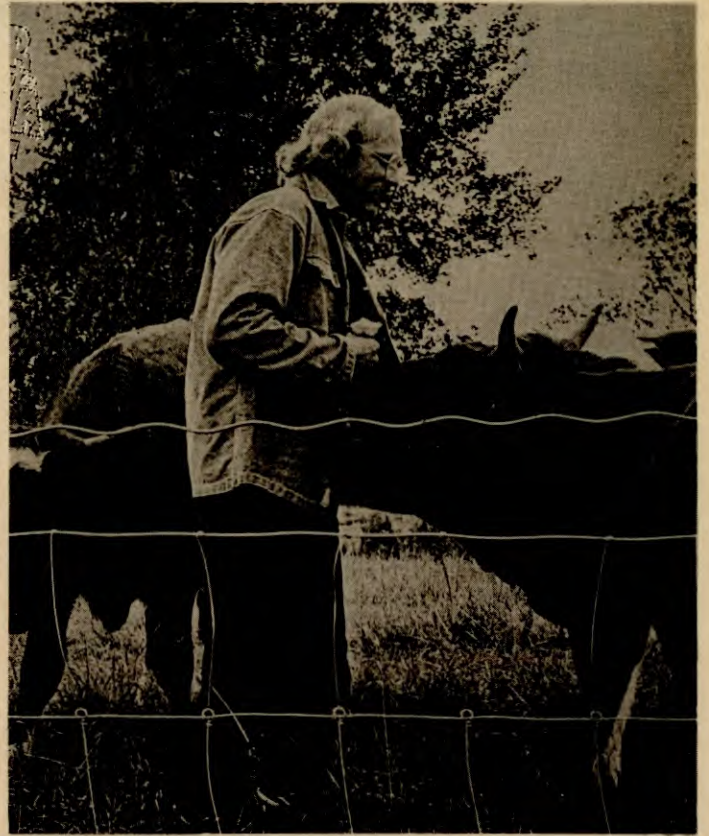
grad enn f.eks. viser brukes til å fyre oppunder opprør, men det betyr ikke at rocken er noe mer verdifull.

RG: I den siste tida har en god del grupper begynt å bruke effekter som vold & sadisme i showene sine. Eksempler på dette er Alice Cooper, Jonas Fjeld Rock & Rolf band osv.

Pelle: Sex har jo alltid vært et omfattende element i popmusikken i mer eller mindre grad. Sadismen er noe nytt som har kommet inn i musikken nå, men jeg har ikke sett det sjøl og veit ikke hvordan det virker på folk.

Rolf: Det har jo lenge vært vist sadisme på film, men det er så vidt jeg veit nytt i musikken. Slike effekter brukes av banda fordi det trekker folk. Ikke fordi folk i dette sterile samfunnet har behov for å oppleve noe nytt. Du hadde slike forestillinger i gamle dager også, offentlige hengninger, pisking osv. Men rike folk har alltid hatt muligheten til å bestemme hvordan de vil ha det. Det er de livsformene som vanlige folk er pressa inn i, som er grunnlaget for at slikt kan slå an.

Dette nye kommer inn i musikken fordi popen har kjørt seg ut på sex. Det er liksom ikke så mye mer å vise av sex, det måtte være å spille

naken, men da blir en jo arrestert.

Pelle: Det å trekke folk er en forutsetning for band for å komme seg opp og da kan de finne på omtrent hva som helst.

RG: Har dere sjøl diskutert mulighetene for å bruke forskjellige effekter på scenen for å lage show.

Pelle: Vi har ikke diskutert noe sånt, men jeg ville ikke være med på noe ekstremt av sex eller sadisme.

Rolf: Legg merke til at de banda som får flest spillejobber her i landet er de som spiller akkurat det samme som går på diskotekene. Den viktigste kampen for oss er kampen mot diskotekene, ikke kampen om mest show blant banda, sjøl om det sjølsagt er en del rivalisering der også. Vi er betalt for å underholde, og det er ikke galt å bruke effekter for å få folk til å oppdage at det foregår noe på scenen. Doors lagde f.eks. teater, Jefferson Airplane brukte også en god del effekter. Vi har diskutert å bruke f.eks. rare klær eller noe sånt som en slik effekt.

Pelle: Vi lager ikke teater, men vi har diskutert om vi skal lage et slags syngespill. Det er viktig med sånne effekter at de ikke trekker oppmerksomheten bort fra det som blir spilt, men at effektene framhever det. Hvis vi skulle lageet slikt syngespill kunne det f.eks. gå på stoffproblemer, måtte i alle fall ha noe med ungdommens problemer å gjøre. Når vi gjør sånt er det sjølsagt fordi vi synes det er bedre å spille det enn å si det. Men ennå veit vi jo ikke åssen det vil bli. Det er jo forskjell på hva man mener med det og hva det blir til, åssen folk reagerer.

Bare kapitalistene tjener på motene

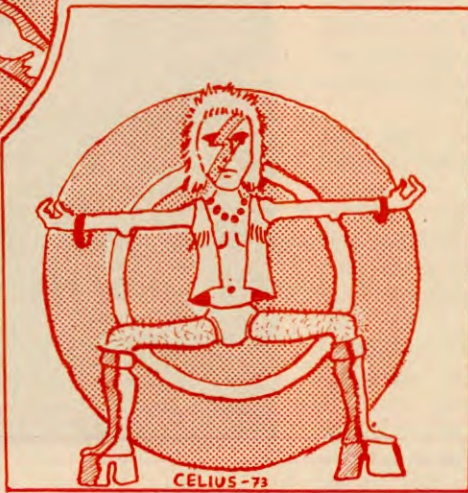

KAPITALISTENE STILLER OPP UOPPNÅELIGE IDEALER FOR UNGDOMMEN. VI HAR HITTIL SETT MANGE SPRØ IDEALER, MEN DETTE ER KANSKJE TOPPEN!

KAPITALISTENE PÅSTÅR AT PRODUKTENE DERES KURERER ALLE SLAGS KOMPLEKSER, DEPRESJON OSV.

DE FLESTE AV DINE PROBLEMER KAN KURERES MED EN BUKSE MED BLOMSTRETE SMEKK?

For et par hundre år siden var det bare noen ganske få folk som hadde noe vi kan sammenlikne med moter, og deres »moter» skifta kanskje en gang hvert hundre år.

De fleste lagde klærne sine sjøl og var fornøyde hvis de var varme og holdt lenge. Vanlige folk hadde verken tid eller råd til å bry seg med hvordan klærne så ut – utover det at klærne skulle være rene og ikke fillete.

Hva har forandret seg siden da? Den industrielle revolusjonen førte til store forandringer i samfunnet. Det ble bygd fabrikker som kunne masseprodusere klær, og en gikk over fra naturhusholdning (handel med varer) til pengehusholdning (handel med penger) – og med det fikk vi penger å kjøpe fabrikk produserte klær for. Utviklingen av industrien trakk folk vekk fra jordbruket og inn til fabrikkene i byene. 10–12 timers arbeidsdag gjorde det ofte nødvendig å kjøpe klær i stedet for å lage dem.

Men det kapitalistiske systemet bygger på stadig økte inntekter – profitt – for kapitalistene. Å produsere klær som varer i 10–15 år betyr at markedet for klær snart ville være dekket. Dette skapte bekymring for kleskapitalistene – de måtte finne på noe som gjorde at markedet aldri ble dekket og aller helst utvidet. Slik skapte de *motene*. Motene skifter stadig oftere og gjør at folk ikke bruker klærne til de er utslitte (– før en fikk kjøpt ferdigslitte klær, da). Dessuten kan klærne lages i dårligere kvalitet fordi folk jo likevel ikke regner med å bruke klærne så lenge.

Men det at kapitalistene lagde nye moter til stadighet, betyr jo ikke at folk følger dem. Også her fant de på noe lurt: *reklamen*. Kleskapitalistene måtte få folk til å tro at det spilte noen rolle hvordan klærne så ut. De måtte få folk til å tro at det fantes en *utvikling* i klærnes utseende, og at hvis man ikke fulgte

den, var man »gammeldags». Gjennom reklame, romaner, noveller – seinere film og TV – skaper de idealer som ingen andre enn idealene sjøl kan leve opp til, og idealene skifter stadig. Dette gikk sjølsagt verst utover kvinnene. De skulle være pene å se på og kle seg etter moten, snøre seg inn i korsetter eller bruke løsbryst alt ettersom hvordan »en kvinne bør se ut».

Tidligere var det i all hovedsak jentene motespekulasjonene gikk ut over, det var nok moter for gutter også, men de skiftet ikke så ofte. Nå er ikke det så mye tilfelle lenger – guttenes moter skifter stadig forttere.

Ungdommens opprør mot den voksne generasjonen skapte sjølsagt motsetninger mellom generasjonene, men det at opprøret ble utnyttet av kleskapitalistene gjorde kløfta enda større. For det første reagerer de voksne på ungdommens utseende, det lange håret og de »stygge» klærne som til og med er kjøpt slitte.

For det andre skaper det økonomiske problemer for foreldra å la ungene få nye klær sjøl om de ikke har vokst fra de gamle.

Motene gjorde det vanskelig for de som hadde dårlig råd

også, fordi de ikke kunne kle seg som de andre, men f.eks. måtte arve »umoderne« klær fra eldre søsken.

Men kapitalistene tjener aldri nok – de vil ha stadig større profitt. Kvinnene kan ikke kjøpe uendelig med klær, nye markeder måtte til.

Ungdommen ble neste mål. For å få ungdommen til å kjøpe mer klær, måtte kleskapitalistene få dem til å føle seg som en ensartet gruppe som står i motsetning til voksne og unger. Ved hjelp av dyktige psykologer og reklamefolk pumpet de inn borgerlige idealer om hvordan ungdommen »er« og bør se ut – den søte, friske ungpiken og den kjekke, mandige unggutten; gjennom blader og filmer ble dette slått fast om og om igjen. Ungdommen reagerte etter hvert mot denne borgerlige kulturen, mot de voksnes »bil og tv-ideologi«, særlig ut gjennom 60-åra. Mange kjøpte mer eller mindre shabby klær på

militærutsalg o.l. Men kapitalistene visste også å utnytte dette opprøret til sin fordel.

De begynte å produsere klær som ungdommen ville ha – dongery og cordfløyel, men de skapte moter som stadig

skifta i dette også: sleng eller ikke sleng i buksene, puffermer eller ikke på genserne, knapper eller ikke på skjortermene osv., osv. I den seinere tida har de gått enda lengre – de produserer ferdigslitte klær som bare varer ei kort tid slik at folk må kjøpe nye fortere enn moten rekker å skifte.

Det er ikke sant som det står i reklamen at vi blir glade av moter. Motene får oss til å bli usikre og skaper motsetninger i ungdommen og mellom unge og eldre. Vi blir ikke glade av å strebe etter å likne idealer vi aldri kan nå. Og tenk på alle de kompleksene reklamen har skapt hos jenter som ikke er like tynne som Twiggy eller som ikke har »pene nok bein« til miniskjørtene.

Noen moter er farlige og upraktiske også – før i tida hadde vi de trange korsettene som fikk jenter til å miste pusten. Nå har vi platåskoene som er farlige for ryggen og vonde å gå i.

Men da er vel alle de som biter på reklamen og følger motene dumme da? Det er de ikke! Alle blir påvirket av reklamen. Vi er alle mer eller mindre avhengig av å se ut

som vårt miljø krever – enkelte grupper av ungdommen har skapt sin egen mote, la oss kalle det antimote, men det er like fullt mote for det i den gjengen de tilhører.

Det er likevel viktig at vi blir klar over hvordan reklamen, noveller og romaner, filmer og slikt virker på oss. De går inn for å få oss til å bli opptatte av utseende vårt og hvordan vi virker på andre mennesker, få oss usikre på oss sjøl – i stedet for at vi skal være opptatt av omgivelsene våre, miljøet vårt og prøve å gjøre noe med det.

Bruk klær du liker å ha på deg, tenk ikke på om andre synes du er smart og tøff. Diskuter motene med vennene dine, er det ikke slik at motene utelukkende tjener en undertrykkende funksjon?

BORT MED MOMSEN

Før momsens blei innført 1.januar 1970 var det stor motstand mot det nye skattesystemet sjøl om både Arbeiderpartiet og de andre borgerlige partiene lovte at dette skulle bli en rettferdig omfordeling av skattebyrden. Dette var tomme løfter, beviset kan vi få bare ved å kikke i vår egen lommebok. A-moms eller B-moms, momssystemet er i alle tilfeller kapitalens C-moment i å velte skattebyrden over på vanlige folk.

La oss ta et eksempel for å vise hvordan momsens virker. Hvis en arbeiderfamilie med en inntekt på 20 000 i året bruker melk for 1200 kr., betaler de 200 kr. i moms (1/6 av prisen). Det vil si en skatt i forhold til inntekten på 1 %. For en direktørfamilie med samme melkeforbruk, men med inntekt på

100 000 vil det samme beløpet bare bety 0,2 % i skatt.

Det viser at for familier eller enkeltpersoner som bruker en stor del av inntekten til mat, nemlig de som har dårlig råd, betyr momsens et kraftig strupetak.

Lavtlønte, trygdede, læringer, studenter og skoleelever som bruker alle pengene sine til mat klær og bolig, må betale skatt til staten av disse surt opptjente eller lånte pengene.

I januar i år var det svære politiske streiker mot momsens der over 100 000 fagorganiserte deltok. Dette satte virkelig fart i kampen mot momsens igjen, og i høst ble det oppretta en komite av faglige tillitsmenn som tok initiativ til en kampanje mot momsens på mat. Denne er det viktigste å få bort i første omgang. Seinere kom også representanter for ungdom under utdanning med. Gjennom denne breie enheten har det blitt organisert demonstrasjoner og møter flere steder i landet. En ny politisk streik ble gjennomført 13.november etter initiativ fra arbeiderne på de kjemiske bedriftene på Vestlandet.

Momsens er viktig å få bort fordi den betyr en enorm skattebyrde på vanlige folk. Men vi må ikke tro at sjøl om dette lykkes så er det slutt med dyrtid i Norge. Staten vil fortsatt prøve å velte skatte-

byrdene over på folket. Det er viktig at denne enheten som nå er oppnådd mellom arbeidere og ungdom under utdanning fortsetter, og at kampen mot dyrtida blir organisert for langvarig kamp.

STØTT ÅGOT

»19. november skal jeg for retten, tiltalt for at jeg ikke flyttet meg fra ordførerkontoret 15. mai i fjor. Det var 150 ungdommer som gjorde det samme, men bare jeg ble tiltalt.

Hvorfor?

Vi satt 15. mai i fjor og ventet på å få høre hva kommunen hadde gjort med kravet vårt om ungdomshus som vi hadde sendt to måneder tidligere. Vi lurte på om brevet hadde havnet i en skrivebordskuff – i så fall kunne vi ha plukket det fram for dem, eller i en papirkurv – så fall kunne vi ha skrevet et nytt. Vi var klare til å starte en klubb, og ventet bare på at kommunen skulle gi oss et sted.

Men enkelte personer i kommunestyret hadde lagt aksjonen for hat. På et bystyremøte var det en som sa at de skulle spyle oss ut med brannslanger fra det okkuperte huset.

Så var det han som sa vi skulle gå hjem og male kjøkkenbordet. Og så var det han som ikke fikk sove om natten, fordi han syntes så synd på oss som sov i det okkuperte huset. Samme mann nektet å snakke med tre av oss som hadde en delegasjon til formannskapet – så avskyelige syntes han at vi var. Hans navn er Ole Myrvoll. Han er stortingsrepresentant for Det nye folkepartiet. Han var da ordføreren i Bergen.

Når kommunen og ordføreren legger ungdommen for hat, så hjelper det ikke at vi kommer i lovlig ærend for å

snakke med ham. For da tar Ole Myrvoll en telefon til en annen i Bergen som har lagt ungdommen for hat. Hans navn er Rynning Tønnesen. Han er politiinspektør. Så samler han troppene sine – marsjerer til ordførerkontoret og starter Operasjon Pølsekvern. Her gjelder det å skremme ungdommen så vi ikke sier noe på mange år. Hundebitt, utrevne hårdotter og kolleslag er effektive metoder. Her står en trapp i veien – ikke noe problem. Det står to politifolk øverst og sparker en og en utfor. Ei jente får et brist i et ribbein. 15. mai 1972.

Alt dette vet vi. Politiet er et lydig redskap for Ole Myrvoll når ungdommen i Bergen snakker høyt om det de har krav på. Men nå er de kommet så langt at de reiser rettsak mot oss fordi vi ikke hjelper til når politiet kommer for å jage oss! Og rettsaken reises mot meg fordi jeg var en av lederne i Foss-winckelsgt. (der huset ble okkupert).

Myndighetene har talt til Bergens Ungdom: »Hvis dere nektet å godta vår ungdomspolitik og prøver å tvinge oss til å endre den, så vil vi få dere til å tie med alle midler. Ved å gjøre byråkratiet så tungt og ugjennomtrengelig at dere ikke finner fram. Ved å skrive løgner om dere i avisene. Ved å skremme foreldre med at dere er kriminelle og stoffmisbrukere. Ved å bruke vold mot dere når dere kommer for å forhandle, og ved å reise rettsaker mot de som

allikevel ikke gir seg.

Hva er så kommunens ungdomspolitik? I fjor lovte formannen i ungdomsutvalget, Andersland, 10 nye klubber i de nærmeste årene. Samme Andersland sa at de ikke ville bygge klubber i sentrum, for der bor ingen ungdommer. Med sentrum mente han et område i Bergen så stort at det bor mellom 12 og 17.000 ungdommer der, og de trenger ungdomsklubber! I budsjettet for 1974 er nye ungdomsklubber ført opp med kroner 0 – null! Det neste blir vel at de stenger de klubbene vi har, det har de jo gjort før.

Det er bare en ting å gjøre for å rette på denne politikken. Å kjempe videre. Vi må ikke gi oss. Og det er det mange som ikke gjør. Et Sted Å Være-klubben er ett eksempel. I januar i år besluttet de å vise kommunen at de kunne drive en klubb. De fikk aller-

nådigst låne lokalet i Bjørnsonsgt. hver mandag. Etter et halvt års slit, bevilget kommunen 700 kr.! Det er hva de gir til ungdommer som vil gjøre noe sjøl. Mens motorveien som ingen ville ha, får millioner.

Idrettslaget Sandviken er et annet eksempel på en gruppe som har arbeidet i årevis for å få tilskudd til å drive en klubb i nordre bydel. Kommunen ikke bare nektet å gjøre noe selv, men den støtter heller ikke tiltak som ungdommen setter i gang.

Hvis alle ungdommer og voksne som er villige til å slå et slag for et bedre ungdomsmiljø i denne byen slutter seg sammen, er det mye vanskeligere for kommunen å nekte å høre oss.

Jeg håper at det blir resultatet av støtten jeg får i rettssaken. At vi kan gjøre Bergen til en triveligere by å bo i.

Partisjåvinisme

Rød Ungdom i Hordaland ba Hordaland SFU og Bergen KU være med på å opprette en ungdomsfront i Hordaland. I et fellessvar fra de to organisasjonene 9/10 kommer følgende fram: SFU og KU vil i den kommende tid kun utvikle enheten blant den ungdommen som har sluttet opp om SV. De vil derfor ikke delta i noen ungdomsfront sammen med Rød Ungdom hvis ikke Rød Ungdom og de andre som skal være med å danne fronten »tar opp SVs politiske program til vurdering». Omtrent det samme svaret har SFU i Sandane gitt uttrykk for, noe som tyder på at dette er linja til SVs ungdomsorganisasjoner.

Dette er å sette snevre partipolitiske hensyn foran ungdommens interessekamp!

Spørsmål til SFU om OD

RØDE GARDE har bedt SFU besvare tre spørsmål fra oss angående Operasjon Dagsverk i år.

1. Hva slags prinsipper for støtte til verdens kjempende folk lå til grunn for SFUs støtte til Bangladesh-innsam-

linga ved Operasjon Dagsverk i år?

2. Hvor mener SFU skillet går mellom borgerlig «u»-hjelp og virkelig støtte til verdens folk?

3. Hva slags prosjekter kan SFU tenke seg å støtte som OD-innsamling til neste år?

SVAR

1. Før uravstemninga i NGS om OD-73 gikk SFs Ungdom inn for at aksjonen skulle samle inn penger til Vietnam-prosjektet. Det var SFU-ere blant dem som stilte forslaget om dette prosjektet. SFs Ungdom forklarte hvorfor dette var et riktig valg i et ekstranummer av avisa «Mot Seier». Samtidig sa vi at det ikke var noen prinsipiell motsetning mellom Vietnam-aksjon og aksjon for PAIGC eller en annen afrikansk frigjøringsbevegelse. Men vi valgte Vietnam.

Vi bøyde oss imidlertid for resultatet av uravstemninga og et vedtak på landsmøtet om Bangladesh. Vi har ikke oppfordret til boikott av det prosjektet verken på landsmøtet til NGS eller seinere. Vårt valg ville imidlertid vært støtte til frigjøring og kamp mot imperialismen. Bangladesh er et humanitært prosjekt. Derfor er vi skeptiske til det som OD-prosjekt. SFU-ere har i hovedsak jobbet for å gi Internasjonal Uke et godt og riktig innhold.

2. Virkelig hjelp til utvikling i «den tredje verden» – det vil si de ny-koloniale landa – mener vi er støtte til kampen mot imperialistisk undertrykking og utbytting. Støtte til den kampen kan en gi til frigjøringsbevegelsene eller til en del regjeringer som forsvarer sitt folks interesser og fremmer uavhengighet og sosial utjamning i sine land. Storparten av den norske statens «u-hjelp» er ikke slik hjelp, men er en støtte til dagens internasjonale undertrykking. (Eksempler er penger som går gjennom den amerikansk-dominerte Verdensbanken, den Sørøst-Asiatiske Utviklingsbanken, India mv.) Men vi kan også presse den norske regjeringa

til riktigere tiltak. (Eksempler er den lille støtten til afrikanske frigjøringsbevegelse, hjelp til Tanzania på landets egne vilkår, støtte til havneutbygging på Cuba, gjenreisning i DRV (Nordvietnam).)

Humanitær hjelp (under katastrofer, i krisesituasjoner mv.) er noe annet. Norge bør drive med det, men det er ikke hjelp til utvikling.

3. På bakgrunn av dette skulle det være klart at SFs Ungdom vil gå inn for at NGS lager et OD-prosjekt som helt går til en frigjøringsbevegelse (PRR/FNL, GRUNC, MPLA, FRELIMO) eller til Nord-Vietnam. Vi ønsker støtte til utvikling og frigjøring. Vi ønsker ikke et humanitært prosjekt (som Bangladesh) på ny. Vi vil vurdere forslagene når de kommer opp i NGS.

Anti-imperialistisk utvalg SFs Ungdom

KOMMENTAR

Til pkt. 1: Det er bra at dere først og fremst gikk inn for at OD skulle gå til Vietnam og kamp mot imperialismen, men dere svarer ikke på det vi spør om. Det eneste dere sier om SOS-prosjektet er at det er humanitært. Det sier oss ingenting om hvilke prinsipper som fikk dere til å støtte innsamlinga.

Vi oppfordra folk til ikke å støtte prosjektet fordi det var reaksjonært. Bangladesh er en reaksjonær stat som er alliert med indisk og sovjetisk imperialisme. SOS-prosjektet støtta opp om det reaksjonære regimet ved at det ga folk illusjoner om at det som trengs er slike innsamlinger, ved at det ga regjeringa prestisje og ved at det tok en del av ansvaret vekk fra ei regjering som bruker millioner av kroner til å undertrykke folket med. Prosjektet prøvde ikke på noen måte å forandre eller støtte opp om forandring av maktforholda i Bangladesh. Et slikt prosjekt kan vi derfor ikke støtte fordi det går imot folkets interesser i stedet for å tjene dem.

Dere setter ikke noe skarpt skille mellom forskjellige prosjekter, men snakker om bra, mindre bra og dårlige prosjekter. Her er det snakk om prosjekter som tjener folket eller prosjekter som bidrar til å opprettholde en kraftig undertrykkelse. Vi håper dere kommer tilbake med et

bedre svar i neste Røde Garde der dere tar opp:

a) Mener dere Bangladesh er en reaksjonær stat?

b) Er det riktig å støtte prosjekter av typen SOS i reaksjonære stater?

c) Hvilke prinsipper fikk dere til å støtte OD-innsamlinga i år?

Til pkt. 2: Vi mener riktig økonomisk støtte til verdens folk er – støtte til frigjøringsbevegelse som kjemper mot imperialismen og undertrykking,

– støtte til oppbygging av uavhengige stater som står mot imperialismen.

Borgerlig «u-hjelp» er enten støtte til reaksjonære stater som undertrykker folket, og dermed støtte til undertrykking, eller direkte utbytting av andre nasjoner og folk.

Vi synes svaret til SFU svarer bra med disse prinsippene, men det har vist seg at dette ikke har resultert i en konsekvent holdning fra SFU i praksis (eks. Operasjon Dagsverk).

Til pkt. 3: Vi er enige med det SFU skriver, og oppfordrer alle til å starte diskusjoner om hvilket prosjekt vi skal gå inn for. Det er viktig og nødvendig at alle de progressive samler seg om et prosjekt og jobber aktivt for at det skal få flertall.

»Forsvarsbudsjettet kan økes igjen, Leonid. Sosialbudsjettet tar nordmennene seg av.»

HVA KAN VI LÆRE AV CHILE?

Det som har skjedd i Chile er viktig av flere grunner. For det første fordi våre kamerater nå blir slaktet ned av en reaksjonær militærjunta som ikke tar hensyn til andre enn den utenlandske imperialismen og dens venner i Chile. Dessuten fordi vi kan lære noe av det som har skjedd der.

Vi skal i denne artikkelen ta utgangspunkt i den oppsummeringa og de lærdommene som SFU-avisa Ungsosialisten (US) har forsøkt å trekke i sitt siste nummer. Denne oppsummeringa er viktig fordi den er et uttrykk for hva store deler av venstresida i Norge kan og vil lære av Chile, og fordi den er forskjellig fra det en del medlemmer av Folkeenheten i Chile oppsummerer etter kuppet. US kommer nemlig ikke til den samme slutninga som både kona og datteren til Allende har kommet til: »Vi skulle ha forberedt oss på væpnet kamp.»

NORGE – CHILE

Chile er ikke lik Norge, men det er mange fellestrekk likevel. For det første har vi den samme fienden, USA-imperialismen, som har store interesser og makt både i Norge og Chile. Dessuten, som US sier sjøl i sin oppsummering: »Partiene på venstresida likner dem i Chile. Partiene i Folkeenheten var: Kommunistpartiet (NKP), Sosialistpartiet (SF) og en del småpartier som likner litt på AIK. Strategien for et sosialistisk samfunn likner også.» Nettopp fordi dette er en

ganske riktig sammenlikning, er det sørgelig at SFU ikke tar opp at nettopp den strategien som likner deres, slo feil i Chile.

Når vi skal lære av det som skjedde i Chile, er det viktig ikke bare å se på hva imperialistene og borgerskapet gjorde for å styrte Allende. Det er klart at den økonomiske politikken som USA-imperialistene førte overfor Chile skapte store vanskeligheter. Men dette kan ikke forklare nederlaget, vi må også se på Folkeenhetens egen politikk for å møte disse vanskelighetene.

REVISJONISTENE

La oss se på hva formannen i det chilenske »kommunistpartiet» (sterkt knytta til Moskva) sier i et intervju som ble tatt ca. 1 år før kuppet (Verden og Vi nr. 2 1973). Intervjuet har overskriften »Chile 2 år etter seieren». Luis Corvalan: »I et åpent brev til presidenten har kommunistpartiet reist spørsmålet om å føre en fastere politikk og gå til restriksjoner overfor reaksjonære grupper innenfor rammen av chilensk lov.» Samtidig sier han om parlamentet, som lager lovene i Chile: »Det reaksjonære parlamentariske flertallet har nektet å stemme for godkjenning av en rekke regjeringsprosjekter.»

STATSMAKTA

Spørsmålet om statsmakta er helt avgjørende. Når

Corvalan sier at de vil »gå til restriksjoner overfor reaksjonære grupperinger», hva slags midler skulle de bruke til dette. De reaksjonære beherska både hæren, politiet, domstolene og pressa. De fascistiske grupperingene var bevæpna. Folkeenheten sto med tomme hender overfor en slik situasjon. De klarte ikke å gjennomføre noen restriksjoner – tvert imot ble de tvunget til å ta offiserer inn i regjeringa kort tid før kuppet.

Corvalan sier i det samme intervjuet: »General Pratts, som er øverstkommanderende for hæren, kom med en ordsterk erklæring hvor det ble sagt at »til tross for den spenning og det press som den nåværende situasjon i det chilenske samfunn har framkalt, vil de væpnede styrker og politiet forholde seg rolig, fullt klar over sin yrkesplikt og nasjonens interesser.» Dette stolte partiet på og bygde sin strategi på at hæren ikke kom til å gripe inn.

Denne strategien viste seg å være ønsketenkning, men det er akkurat det samme SFU sier i sin oppsummering: »Hovedstrategien må være å sørge for at militæret ikke griper inn i en skjerpa situasjon. Dette var vellykka i Chile i tre år.» For det første: Denne strategien var vel ikke vellykka sjøl om det gikk tre år før kuppet kom (hvor lenge regner SFU med at deres strategi vil være »vellykka» i Norge?). Dessuten var det jo kuppforsøk både like etter Allendes valgseier i 1970 og ca. to år seinere. Hæren i Chile trengte tre år på å planlegge og forberede kuppet, derfor kom det ikke for.

KUPP I NORGE ?

Hvordan er sjansene for et kupp i Norge i en liknende situasjon? I Chile fantes antakelig ikke planer for kupp da Allende ble president, de måtte utarbeides etterpå. Vi veit at det har eksistert kupplaner for Norge i alle fall siden 1965. Kuppet i Hellas ble utført etter slike planer laget for og av NATO. Norge står øverst på ei liste over land som er viktige å gripe inn i hvis det skulle skje noe generalene ikke liker. Sjansene for et militærkupp i Norge er minst like store som de var i Chile, og de styrkene som da ruller inn over landet vil være langt sterkere og bedre forberedt enn styrkene i Chile.

Slik foregår massearrestasjoner i Chile nå om dagen.

FOLKET UTEN VÅPEN

Hvordan var arbeiderklassen i Chile beredt til å møte kuppet? SFU sier: »Arbeiderklassen i Chile var til en viss grad bevæpnet. Venstrefløyen i Sosialistpartiet, MIR (...) og kommunistpartiet var væpna.» Dette er ikke riktig. MIR var bevæpna, men de var få og ble bekjempet av »kommunistpartiet». Corvalan sier om venstregrupperingene: »Deres politikk som går ut på ... fektning med skytevåpen, ideen om at væpnet sammenstøt er uunngåelig ...» og videre: »De fleste chilenerne er av den oppfatning at ytterliggående lovbrøtere, enten de hører til på høyre eller venstre fløy, bør få den samme behandlingen.» Slik karakteriserer altså »kommunistlederen» de grupperingene som var forberedt på kuppet og i stand til å møte det med motstand.

Om Chile sier SFU: »Ved en kamp mellom arbeiderklassen og hæren vil den siste ha fullstendig teknisk overlegenhet når det gjelder våpen. Det er tvilsomt om arbeiderklassen vil vinne en slik ulik kamp.» Nei, det ville sikkert ikke være gjort på en dag, men SFU prøver å gjøre dette til et argument for å vise at

det »ikke er noen vits» å væpne seg. Da blir vi nesten nødt til å spørre om dere har hørt om et sted som heter Vietnam, og i så fall hva som har skjedd der de siste åra? Vel, det har dere sikkert, men er det på grunn av våpenteknisk overlegenhet at Nord-Vietnam har blitt en sosialistisk republikk og at PRR holder på å seire i sør? Dere kunne jo prøve å hevde dette synspunktet overfor folk som står midt oppe i sin frigjøringskamp. Vel, vi velger å anse denne uttalelsen som en glipp, men dumt er det i alle fall.

SFU's lærdom av Chile er: »Vi må være skikkelig organisert i et parti. En front sånn som i Chile fører til mye byråkrati, lite demokrati, samtidig som den i tilspissede situasjoner lammer handlekraften.» Delvis riktig, delvis feil. Det er klart at et parti som står enhetlig på en politikk kan være handlekraftig hvis det ikke er byråkratisert. Men partiets politikk er sjølsagt det avgjørende og SFU går ikke inn på hvilken politikk partiet skal føre.

ERFARINGER

Det er ikke stort SFU sier om sin egen strategi for sosialismen uten det at den likner på Folkeenhets. Tror SFU at det går an å bygge sosialismen samtidig som du har en reaksjonær hær som hele tida må holdes i sjakk? Vi mener at spørsmålet om hæren er helt sentralt. De dyrekjøpte erfaringene fra Chile viste nok en gang at hæren i et kapitalistisk samfunn er et redskap for den kapitalistiske herskerklassen derfor er det ikke nok å »hindre denne hæren fra å gripe inn», denne hæren må nedkjempes og oppløses og folket må bygge opp sin egen hær.

US-artikkelen ber om *bevis* for at væpna kamp er nødvendig. Det er klart at det endelige bevis for dette i vår historiske situasjon i Norge det får vi ikke før den dagen hæren går til væpna angrep på folket. Men den dagen er det vel seint å begynne å propagandere for væpning av folket. For marxister er det noe som heter historiske erfaringer, og Chile er ennå et eksempel på nødvendigheten av væpna kamp. En skulle jo tro at eksemplet Chile ville føre til et snev av tvil om deres tid-

ligere analyse, men SFU holder febrilsk på at det er politisk feil å hevde nå at det sikkert blir nødvendig med bevæpning.

Ville det gitt hæren i Chile et påskudd for kupp om Allende-regjeringa hadde begynt å propagandere aktivt for folkevæpning? Ja, antakeligvis ville det det. Men det viser jo bare at det er for seint å vente med å propagandere for væpning til den tilspissa situasjonen er der.

Erfaringene fra Chile ble kjøpt dyrt. Folk bør nyttiggjøre seg dem før det blir nødvendig å oppleve det samme i Norge også. Hvis dere tar feil, er det folket som må blø.

Kvar er Chile-komiteen

Styret i Chile-komiteen, som vart vald på møte 5. oktober, har nå konstituert seg. Til formann vart vald Petter Noré, sekretær Olaf Svorstøl, kasserer Eva Paaske. Førebels adresse: Petter Noré, Øvrevollvn. 11, 1342 Jar. Petter Noré kan treffast i arbeidstida på telefon 55 94 90.

Frafall tiltalen mot Narve!

Støtteerklæringer til Narve Trædal strømmer inn fra skoleorganisasjoner, faglige organisasjoner og enkeltpersoner.

Rettsaken mot Narve skal opp i Bodø i desember og han trenger all den støtten han kan få. Han er tiltalt for å ha røpet forsvarshemmeligheter og risikerer å få opp til 5 års fengsel.

Etter at Klassekampen

offentliggjorde Nato-meldinger fra militærøvelsen »Good Heart» i 1971 som viste at øvelsen var retta mot det norske folket, sa forsvarsminister Kleppe at han skulle sørge for at slike militærøvelser ikke skulle gjentas.

Men »Strong Express» – Nato-øvelsen i 1972 – var retta mot »ekstremister» i fagforeningene i blant annet Odda og Tyssedal og mot studenter i Bergen og Bodø. Narve sendte meldinger om dette til Klassekampen som sørget for at det norske folket fikk vite at Forsvaret ikke hadde fulgt opp det forsvarsministeren hadde lovet.

Er det så Forsvaret som blir gjenstand for undersøkelse for å finne ut hvem som står bak meldingene? Nei, det er den som sørger for at folk får vite at Forsvaret øver seg på å slå ned folkelige opprør, som blir arrestert.

Saken mot Narve Trædal er ikke bare et spørsmål om fengsling eller ikke fengsling av Narve, men et spørsmål om klassekamp. Skal vi godta at Forsvaret driver øvelser mot folket? Skal vi godta at den som avslører meldinger om dette blir framstilt som kriminell? Nei! Det er Forsvaret som burde vært stilt for retten i denne saken – ikke Narve! At det er Narve som blir stilt for retten, viser bare det norske rettsapparatets klassekarakter.

I et intervju med Røde Garde forteller Narve Trædal:

»Den støttekomiteen som no er oppretta må ikkje ha som oppgåve å sørgje for at eg skal få minst mogleg straff – f. eks. 4 år i staden for 5. Forsvarsadvokaten min Håkon Helle og eg vil køyre på full frikjenning. Det er ikkje eg, men dei som produserte telex-meldingane som er

dei kriminelle i denne saka.

Det er nett det same som no skjer i Sverige. Journalistane i Folket i bild/Kulturfront blei arrestert for at dei har avslørt spionasje som mellom anna var retta mot progressive organisasjonar i Sverige. Det var dei som stod bak spionasjen som skulle ha blitt arrestert.»

Frode Mannsåker i støttekomiteen sier at det er viktig at folk også sender inn penger. Rettsaken kommer til å koste mye, staten vil bare bekoste reisa til Bodø for de vitnene som retten mener er nødvendige. Det betyr at Narve sjøl må betale reise og opphold for en del av vitnene han vil ha.

Send støtteerklæringer og penger til:

Støttekomiteen for Narve Trædal
v/Frode Mannsåker,
7 b 355, Studentbyen
Kringsjå, Oslo 8.

Postgiro: 2 22 14 63.

Miljøkamp i Fjordane

I numra framover vil vi fortelle om kva Raud Ungdom driv med utover landet.

Denne gongen har vi hatt ein prat med formannen i Fjordane Distriktsstyre av Raud Ungdom. Han heiter Birger Risnes og går på Firda Gymnas på Sandane.

– Kva driv Raud Ungdom med her i distriktet?

– Hovudoppgåva i arbeidet vårt er interessekamp blant ungdommen. Vi ser kampen for eit betre fritidsmiljø som den viktigste oppgåva vår i dag. På kort sikt har ungdommen størst trong for ei betre fritid.

– Kva har de tenkt å gjere med dette problemet?

– Målet må vere å skape eit betre fritidstilbod på skolane og i bygdesamfunna. Dersom vi skal få ei brei rørsle omkring dette, så må nokon gå i spissen. Alle progressive krefter har ansvar for å drive dette arbeidet framover.

Vansken er ikkje at dei andre på venstresida stiller seg negative til denne saka, men dersom dei vil stå på elevane og ungdommen si side, vert dei nøydde til å prioritere fritidskampen høgre enn sine egne studieringar.

– Korleis er miljøet i Raud Ungdom her på Sandane?

– Det er framifrå samhold og kameratskap i laget, vi er godt sammensveisa. Vi har prøvd med samankomster for medlemar og sympatisørar på laurdagsettermiddagane. Det er ein del alkoholproblem blant ungdommane i distriktet og vi har tatt problema opp til diskusjon i laget. Folk kjem ikkje i kontakt med kvarandre om dei sit i kvar sin krok over ein kasse pils. For å få bukt med alkoholmisbruket så må det finnast eit alternativ til den øl-digginga som er på laurdagsfestane.

– Er det dette de meiner med å skape eit betre miljø for og blant ungdommen?

– Ja, vi kan merke den aukande passiviseringa av ungdommen i fritida. Det er passiviseringa som har ført til auka alkoholmisbruk, fordi vi ganske enkelt ikkje har anna å

Forts. s. 11

DYRTID

RØDE GARDE

Avisa til RØD UNGDOM
Boks 6179, Etterstad, Oslo 6.
Postgiro 20 60 68.
Abonnementspris kr. 12 pr. år.
RØD GARDE kommer ut med
9-10 nr. i året.
Redaktør og ansvarlig utgiver:
Erling Maartmann-Moe

Vi lever under kapitalismen. Den siste tida har vi fått merke det ved en enorm prisstigning på trykksaker, bare papiret vi trykker på har gått opp 20 % på de siste månedene. Det forrige nummeret kostet det oss over 1 kr. pr. eksemplar å lage. Det er klart at det ikke kan fortsette slik. Dette nummeret har vi gjort til et dobbeltnummer til 2 kr. Et 16 siders nummer vil i framtida koste kr. 1,50. Vi er klar over at det vil gjøre det vanskeligere å selge bladet, men vi håper at det vil inspirere til økt innsats.

Vi beklager – teknisk feil.

På forsida av forrige nummer skulle det stått:

Ta saken i egne hender:

KJEMP FOR ET BEDRE UNGDOMSMILJØ!

Forsida er en plakat av Morten Krog.

Såvidt vi vet kan ikke plakaten skaffes lenger fordi den er utsolgt.

RØDE SALGSDAGER!

Salget av Røde Garde går stadig framover! Vi tror likevel at det kan gjøres mye for å øke salget ennå mer. De fleste laga følger den praksisen at hvert medlem tar en del Røde Garder som de selger hver for seg. Sjølsagt er det riktig at vi selger bladet til folk vi kjenner, men denne salgstilen er basert på individuelt salg. Vi tror at både laget og RG-salget kan styrkes ved at laget også har felles salgsaksjoner. F. eks.: Avtal en felles dag, lag en fin stand med røde flagg og selg Røde Garde utenfor kinoen, i fritidsklubben eller på gata. Preg skolegården i et storefri ved at alle medlemmene selger Røde Garde. Dere bør minst ha tre slike salgsaksjoner på forskjellige steder for hvert nummer. Diskuter dere fram til hvordan og hvor og når dere kan gjøre det. I Oslo skal det være røde salgsdager for Røde Garde og Uredd hver lørdag!

(forts.)

ta oss til.

For å løyse problema våre er vi nøyde til å skape eit alternativ til det miljøet som er no. Vi i Raud Ungdomlaget har eit anna syn på alkoholbruk enn avholds-rørsla, men vi ynskjer eit ungdomsmiljø som skal kunne fungere utan alkohol-misbruk.

– Korleis har de tenkt å drive miljøkamp i dykkar distrikt?

– Kva former fritids-kampen vil få, må vi finne fram til gjennom diskusjon med ungdommane i distriktet.

Her på Sandane trur eg det

vert viktigast å utvikle elev-laga på gymnaset og ungdomsskulen. Det er særleg to ting elevane treng: Ein »stikk innom-stad» der vi kan treffe kameratar og drive med ulike aktivitetar (bordtennis, song og spel, prate med andre). For det andre hyggjekveldar der alle elevane kan kome, vi kan diskutere, ha kulturinnslag, syngje viser osv.

Vi ser det også som svært viktig å drive politiske studiar om korleis vi skal utvikle fritidskampen. Dette er naudsynt for at vi skal lukkast. Dessutan vil vi sjølvsagt setje i gong Raud Ungdom sine studiesirkklar for alle som vil vere med.

LITT OM imperialismen

ORDET IMPERIALISME KOMMER AV DET LATIN-SKE ORDET "IMPERIUM" SOM BETYR ET STORT KEISERRIKE.

AT EN STAT ER IMPERIALISTISK VIL SI AT DEN ØKER SIN EGEN MAKT PÅ BEKOSTNING AV ANDRE LAND, ENTEN VED OKUPASJON ELLER ØKONOMISK HERREDOMME.

DE TO STØRSTE IMPERIALISTMAKTER I DAG ER USA OG SOVJET. I "FREDELIG SAMEKSISTENS" DELER DE VERDEN MELLOM SEG I ET "ØSTLIG" OG ET "VESTLIG INTERESSEOMRÅDE....."

JEG TAR CHILE OG LITT MER AV MIDT-ØSTEN

JEG BEHOLDER ØST-EUROPA OG UTVIDER I BANGLA DESH OG KAMBODJA

LANDENE I SØR-AMERIKA, AFRIKA OG SØR-ASIA ER STERKEST UNDERTRYKT AV IMPERIALISTENE. VI ER VANT TIL Å KALLE DEM "UTVIKLINGSLAND" MEN OFTEST ER DEN IMPERIALISTISKE "UTVIKLINGSHJELPEN" BARE FORKLEDD UNDERTRYKKELSE:

VI TRENGER PENGER TIL Å STARTE INDUSTRI!

VI LÅNER DERE EN MILLIARD MOT AT DERE FRITAR VÅRT LANDS INDUSTRIER I DERE LAND FOR SKATT.....

MEN MANGE STEDER HAR FOLKET REIST SEG TIL KAMP MOT UNDERTRYKKERNE OG DANNET FOLKEFRONTER SOM FORENER ALLE KREFTER I KAMPEN. I SØR-ASIA, MIDT-ØSTEN, CHILE OG DET SØRLIGE AFRIKA KJEMPER SLIKE FRONTER IDAG...

CHILE – SOLIDARITET!
BEFRI PALESTINA!
SEIER FOR FNL!

IMPERIALISMEN ER IKKE NOE GAMMELT, SYKT UDYR SOM "DØR AV SEG SJØL". SKAL VI HA NOE HÅP OM Å UTSLETTE DEN, MÅ FOLK OVER HELE VERDEN STØTTE DEM SOM KJEMPER. OG STØTTEN MÅ PRIORITERES DIT IMPERIALISMEN STÅR SVAKEST, DER DEN ER I FERD MED Å LIDE DET STØRSTE NEDERLAGET..

BESTE MÅTEN Å VISE OSS SOLIDARITET PÅ, ER AT DERE BEGYNNER Å SLÅSS MOT IMPERIALISMEN I EUROPA, I DERE EGET LAND. Å SENDE OSS MEDISIN ER OGSÅ BRA, MEN DET KOMMER I ANNEN REKKE. – DET KAN JEG FORRESTEN LOVE, AT HVIS DERE GRIPER TIL VÅPEN MOT IMPERIALISMEN I EUROPA, DA SKAL VI SENDE DERE LITT MEDISIN OGSÅ!

JA, KAMP MOT IMPERIALISMEN FOREGÅR IKKE BARE I ANDRE VERDENSDELER!

King bjartmar kong

Demokratisk saksbehandling har aldri vært kjentegnet på prosessen som går forut for de vedtaka KUD gjør. Heller ikke i denne saka har demokratiet vært fram-tredende, Departementets første vedtak blei gjort uten at de overhodet hadde forhørt seg med verken elever eller lærere. For å understreke sin vilje til samarbeid sendte Bjartmar Gjerde ut et skriv til skolene hvor han ba lærere og elever uttale seg – ikke om vi ønska 30 timers uke eller ikke, men om vi ville ha disse 30 timene fordelt på

FORTSETT KAMPEN

SNIKINNFØRING

Elever og lærere har fått servert forslaget om 30 timers uka som en endring helt uavhengig av andre planer fra departementets side. Det elever og lærere i disse dager har tatt stilling til er om vi vil ha 30 timer eller ikke, sies det. Men er det så enkelt? Går vi diverse folks uttalelser litt i sømmene er det åpenbart at det ikke er det. »30 timers uke åpner for pedagogiske og sosialpedagogiske styrkingstiltak», har blitt Bjartmar Gjerdes yndlingsuttrykk i debatten. Det er vel omtrent så klar tale vi kan vente oss av en høyresosialdemokrat. Men hva er det Bjartmar kjører på ved siden av dette argumentet som jo er så innlysende for oss alle?

Hva annet enn økonomiske innsparelser. Ministeren vår har virkelig latt sine matematiske evner få fullt utløp, og har virkelig trukket imponerende konklusjoner. 35 timers uke gir bare 50 minutter mer skolegang pr. uke, sier Bjartmar, og det er da for galt å betale 50 millioner kroner for dette! Miljø og trivsel kommer tydeligvis langt ned på Gjerdes prioriteringsliste. Dette går jo godt inn i mønsteret til sosialdemokratens øvrige politikk – lettelser for kapitalen, mens byrdene blir skjøvet over på folket. Hvor Gjerde ville spare inn de 50 millionene hen? Rasjonaliser bort en del lærere og det er gjort i en fei. Dette er ingen heksekunst for Bjartmar, nei! Men dette er

jo nøyaktig oppskriften til den nye gymnasloven. Hovedhensikten bak denne loven har alltid vært å spare penger og 30 timers uke har derfor vært et viktig punkt. Vi har nok av uttalelser fra vår venn Gjerde som tyder på sterk sammenheng mellom loven og 30 timers utspillet. Det groveste vi imidlertid hittil har fått høre om, er en uttalelse fra en rektor på et Oslo-gymnas, som virkelig slipper katta ut av sekken. I en samtale streikekomiteen hadde med ham, sa han at 30 timer var uaktuelt hvis ikke den nye gymnasloven blei vedtatt av Stortinget.

Vi ser klart at vi i framtida må være på vakt mot liknende framstøt – departementet skal ikke få lurt den nye gymnasloven på oss ved å vedta forskjellige saker i den atskilt!

Kampoppgavene i de nærmeste ukene er mange. Første etappe må være å gi departementet et skikkelig slag å gjøre det umulig for dem å gjennomføre 30 timers uka. Dette gjør vi best ved å mobilisere til landsomfattende streikeaksjoner – departementet skal ikke være i tvil om at vi har avslørt dem! Men la ikke kampen stoppe opp med dette. Denne kampen må bare være en innledning til hovedslaget – kampen mot det nye gymnaset!

BRUK STREIKE

Om kvelden den 1. november hadde elevutvalget i Oslo leid »Kroa» til streikemøte for gymnasiastene. Møtet var vel fra NGS' side egentlig ment å være en litt festlig avslutning på en vellykka landsomfattende streikedag, men pga. den nye situasjonen fikk møtet en litt annen karakter.

»Kroa» var stappfull av folk, og det blei holdt taler av bl.a. formannen i NGS, Jørgen Nordheim. Etter hovedtalene blei det retta sterk kritikk mot NGS' beslutning om å avlyse streiken 1. november. Denne kritikken kom bl.a. fra representanter for Lambertseter gymnas som hadde

dette har skjedd:

Kirke- og undervisningsdepartementet (KUD) har vedtatt at 30 timers uke skal iverksettes fra og med høsten -74 i alle gymnas. Her er en kort oversikt over hva som skjedde i forbindelse med forslaget og streiken.

2. oktober:

Alle gymnas mottok et rundskriv fra KUD angående vedtaket om 30 timers uke.

NL (Norges Lektorlag) og NGS diskuterer og NGS sender ut en redagjøreelse til alle skoler om 30 timers uka. Det blir oppfordret til å bruke harde virkemidler til å stanse departementets vedtak – eventuelt streik.

8. oktober:

Gymnaset i Molde går til streik for å vise sitt syn – de vil ikke finne seg i en så inngripende endring i skoleverket uten at elever og lærere blir spurt.

10. oktober:

NGS' sentralutvalg vedtar å oppfordre alle landets gymnas om å delta i proteststreik 1. november. NL støtter opp om NGS' linje.

16. oktober:

Alle gymnasene i Nordland, Troms og Finnmark streiket mot innføringen av 30 timers uke.

Fra nå av dannes det streikekomiteer på skolene – ofte både av elever og lærere. Mange skoler laget resolusjoner som ble sendt til KUD.

27. oktober:

NL og KUD inngår forhandlinger og kommer fram til enighet om valgfritt 30 eller 35 timers uke, det skal bestemmes av fylkeskommunale myndigheter. NGS ville ikke delta i forhandlinger så lenge vedtaket om 30 timers uke ikke ble trukket tilbake.

5 eller 6 dager. Dette var et klart forsøk på å forvirre oss og få oppmerksomheten vår bort fra hovedsaken, nemlig: Skal timetallet skjæres ned eller ikke. Dette avslørte elever og lærere straks og sa klart ifra at vi ikke ville finne oss i en slik behandlingsmåte. Streiketruselen fra en kompakt elev- og lærermasse ga Gjerde kalde føtter, og vi var forberedt på et nytt utspill som hadde til hensikt å forvirre oss. Dette kom da også. Fem dager før den varslede streiken kunne departementet legge fram et resolusjons-

forslag som var resultat av drøftinger mellom Gjerde og Norsk Lektorlag (NL). NGS var overhodet ikke med på forhandlingene! Altså var heller ikke denne behandlingsmåten på noen som helst måte demokratisk, og resolusjonsforslaget bør derfor på det sterkeste avvises av både lærere og elever. I tida fra departementets første utspill er det smidd sterke lenker mellom elever og lærere – denne enheten må styrkes!

Reis krav om en demokratisk saksbehandling av skolesaker – NEI TIL DIKTAT FRA KUD!

til Bjartmar trekker 30t-uka!

VÅPENET

streika, og Foss gymnas som hadde hatt tre timers streik og aksjon.

De mange som gjennomførte streiken på tross av NGS' beslutning, og elevenes kritikk av sentralstyret på Kroamøtet, viste at elevene hadde hatt kampvilje og var i stand til å avsløre Bjartmars

utspill, mens NGS' sentralstyre hadde gått på limpinen.

Det virka derfor litt rart da et av sentralstyremedlemmene karakteriserte Bjartmars utspill som den største seieren elevene hadde vunnet på 10 år.

Ikke bare hadde sentralstyret inntatt et halehengsstandpunkt til elevenes kamp, men enkelte i sentralstyret lå over telefonen for å stoppe de

streikene som allerede var i gang! Blant annet hadde NGS nektet å sende en appellert til Tønsberg på tross av utallige oppfordringer. Dette er å dolke elevmassene i ryggen!

Men nå var det ikke folks mening å komme med ensidig kritikk av NGS som organisasjon. Det viktigste var å få NGS-ledelsen til å ta sjølkritikk og innse at de hadde tatt et galt standpunkt. På tross av at det bare var representanter for sentralstyret som forsvarte deres standpunkt fra talerstolen og at flere elever hadde vært oppe å kritisert dem, blei det ingen sjølkritikk. Vi veit ikke hvordan sentralutvalget har oppsummert dette møtet etterpå, men vi tror de hadde godt av å bli konfrontert med

kampvillige elever.

Det var stor stemning på Kroa for å gjennomføre en ny streikeaksjon mot 30-timersuka. Dette vil vise departementet at NGS ikke er en papirtiger som bare gleser ut trusler om streik, men at organisasjonen også er i stand til å sette makt bak kravene sine når det kommer til stykket.

Streikevåpenet er hittil det eneste som har fått en slugjeng som Bjartmar og gutta til å høre på elevene.

30. oktober:

NGS' sentralutvalg vedtar å utsette streiken fordi «grunnlaget for å streike er falt bort» i og med NLs og KUDs overenskomst.

1. november:

Se egen artikkel om dette.

Etter NGS' vedtak om å utsette streiken, hersket det stor misnøye og mange steder tvil om hva som nå var riktig – streike eller ikke streike.

På en del skoler ble det tross i NGS' vedtak, vedtatt å streike den 1. november.

8. oktober:

Streik på gymnasene i Molde.

16. oktober:

Streik på alle gymnasene i Nordland, Troms og Finnmark.

1. november:

14 av 17 gymnas gikk til streik i Hordaland.

I Bergen ble det holdt demonstrasjon som samlet 2500 av gymnasiastene.

I Oslo/Bærum-området gikk følgende skoler til streik:

Lambertseter gymnas

Karlsruud ungdomsskole (sympatiststreik)

Ullern gymnas

Grefsen gymnas

Stabekk gymnas

Valler gymnas

Foss gymnas (streiket de siste 3 timene etter å ha avholdt allmannamøte tidligere på dagen).

Ellers på Østlandet:

Lillestrøm gymnas

Hokksund gymnas

Tønsberg gymnas.

Den planlagte demonstrasjonen i Oslo ble ikke holdt, men det var stands med løpeseddelutdeling i sentrum. Lambertseter gymnas holdt dessuten eget demonstrasjonstog.

Hordalandelevene viser vei i kampen!

I motsetning til sentralutvalget i NGS avslørte de departementets siste fortvila forsøk på å hindre aksjoner mot 30 timers uka – 14 av 17 skoler i Hordaland streika!

Bildet viser demonstrasjonen i Bergen hvor 2500 gymnasiaster deltok. La elevene i Hordaland være et eksempel – reis aksjoner over hele landet!

to linjer i gymnaskampen

RØD UNGDOM:

Rød Ungdom kan ikke se at Bjartmar Gjerdes utspill på lørdag ga noe grunnlag for å avlyse den streiken som var meldt blant gymnasiastene 1. november. Det nye forslaget gir ingen garantier for at kravet: Bort med 30-timers uka, blir innfridd. Den endelige avgjørelsen skal ligge hos »fylkeskommunale myndigheter» og elever og lærere vil bare få en symbolsk innflytelse på utfallet.

Den udemokratiske behandlingsmåten dette har fått, er heller ikke endret med det nye forslaget.

Rød Ungdom er uenig i den beslutning som ble fattet av sentralutvalget i NGS på mandag om å utsette streiken, og vil sterkt kritisere dem som brukte dette til å prøve å stoppe streiken som allerede var i gang.

Bjartmar Gjerde var under press, derfor kom hans taktiske utspill. En streik etter dette utspillet ville vist Bjartmar Gjerde at elevene var i stand til raskt å avsløre slik taktikk og slik svada fra KUD.

På tross av NGS' oppfordring gikk en rekke skoler allikevel til streik. Rød Ungdom støtter disse streikene. Elevene har vist kampvilje, og NGS har i dette tilfellet inntatt et halehengsstandpunkt.

Dette skal opp til behandling i Stortinget 4. desember. Rød Ungdom oppfordrer alle elever til raskt å diskutere nye paroler og aksjoner, slik at elevene kan vise styrke og kampvilje mot de elev- og lærerfiendtlige forslaga fra Kirke- og Undervisningsdepartementet.

Arbeidsutvalget i Rød Ungdom.

PS.

Eva C. Jørgensen, medlem av Sentralutvalget i NGS og medlem av Rød Ungdom, var i første omgang enig med de andre i NGS-ledelsen i at streik på dette tidspunktet ikke var riktig og stemte derfor for å utsette aksjonen. Hun har seinere i Klassekampen gitt uttrykk for at hun nå innser at denne linja var feilaktig og at aksjonen burde gått sin gang.

SFU:

Et foreløpig bannpunkt i SFUs (SFs Ungdom) skolepolitiske historie er nådd i kampen mot 30 timers uka. At SFU forsvarer NGS' vaklende holdning er i og for seg galt nok, men det mest groteske utslaget har vi fått på Fana gymnas i Bergen. Elevene på denne skolen vedtok i likhet med de fleste andre skoler i Hordaland med stort flertall å gå til streik 1. november til tross for at NGS sentralt hadde oppfordra til utsettelse. De mente streikegrunnlaget, som var departementets behandling av saka, ikke på noen måte var falt bort. Elevene i Hordaland fikk en støtteerklæring fra NGS, men denne blei fra NGS' sentralutvalg seinere trukket tilbake og karakterisert som ei arbeidsulykke. Sentralutvalget i NGS tok dermed stilling direkte imot elevenes kamp!

Hva skjedde så på Fana? På sjølve streikedagen får formannen i SFU i Fana 3 stykker i elevrådet med seg og skriver under på en resolusjon som oppfordrer til boikott av streiken. Resolusjonen falt rett i skoleledelsens smak og blei lest opp over høytaleren av rektor. De 4 andre medlemmene av elevrådet, deriblant et annet medlem av SFU, sto fortsatt på streikelinja og fikk ut en ny melding over høytaleren. 3 busser var bestilt til skolen for å frakte elevene inn til demonstrasjonen i Bergen sentrum, og disse kjørte stappfulle mens en liten klikk streikebrytere, anført av SFU-formannen (!), sto igjen på skoleplassen sammen med rektor!

Dagen etter sto det å lese i noen av Bergensavisene at oppslutningen om streiken på Fana var liten. Avisene kunne opplyse at det var SFU-formannen som hadde ringt inn denne meldinga, mens 2500 elever gikk i demonstrasjonstog! Dette er forræderi mot elevenes kamp – verken mer eller mindre! Den eneste trøsta vi kan ha er at SFU var splitta i denne saka, og håpe at forræderne innen SFU lider et knusende nederlag innen sin egen organisasjon.

SISTE:

NGS-ledelsen er i ferd med å gjøre nok en stor feil. Etter sterkt press fra landets gymnasiaster har Sentralutvalget kommet fram til at en landsomfattende streik likevel er nødvendig. Bra! Men så får vi servert et nytt C-moment fra Sentralutvalgets side: Aksjonsdagen skal holdes hemmelig for elevene helt til 2 dager før aksjonen går av stabelen! Begrunnelse? »Hvis vi gjør det kjent nå, vil departementet komme med et nytt utspill og elevene vil da bli forvirra!» Det er nesten for fantastisk til å være sant, men dette kan faktisk et sentralutvalg som sjøl er blitt drilla trill rundt av Bjartmar Gjerde prestere å si. Det er elevmassene som i denne saken har vist en riktig

holdning, 'mens Sentralutvalget har vært et haleheng. Ola B. Siverts fra SU har så inderlig rett når han sier at de mest framskredne nå må trekke med seg de tilbake-liggende. I dagens situasjon betyr dette at elevmassene må trekke med seg NGS' sentralutvalg! Vi retter en siste oppfordring til SU: Følg elevene som nå viser vei i kampen, hvis ikke dette skjer, vil dere for alltid bli værende i den hengemyra dere befinner dere i i dag!

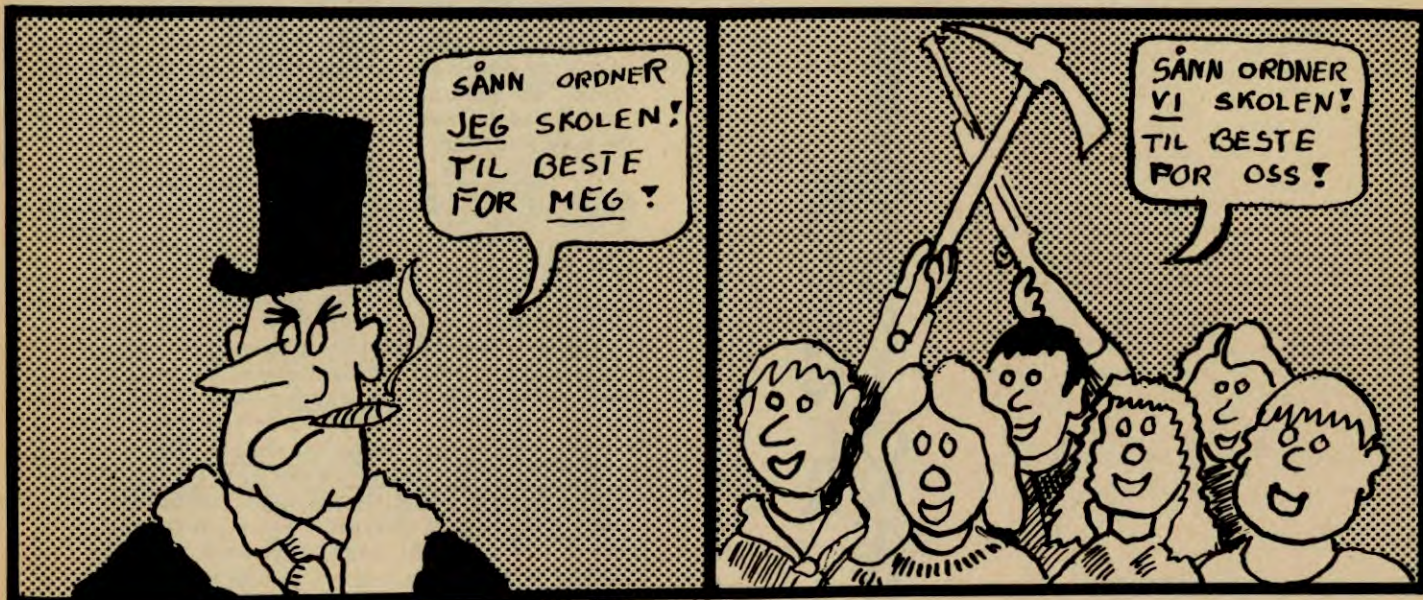
STRIKESANG

Vi ere en nasjon vi med,
og vi vi ere mange.
Vi går til streik mot KUDene
som skolen inn vil fange,
og alle dem som KUD vil stø,
ja dem, dem skal vi pina dø,
i våre krav mot KUDene
da må vi være SAMLA.

Vi ere en nasjon vi med,
og vi vi ere mange.
Og vi står sterkt om NGS
som skal vår rett forsvare,
Nå er det slutt, KUD må forstå
at vi vil alle samla stå
på våre krav om å bli hørt
det skal de snart få høre.

Streikesang laga av elevene
ved Målselv gymnas 16/10-73.

KAMPEN I SKOLEN i Norge og i Albania

ALBANIA: Arbeiderklassen og folket har gjennomført en sosialistisk revolusjon. Arbeiderklassen, med sitt eget parti i spissen, APA (Arbeidets Parti Albania) har makta over staten. Bygginga av sosialismen har gått raskt. Skolevesenet er blitt voldsomt bygd ut. For å styrke arbeiderklassens ledelse på alle områder blir massene mobilisert i omforminga og utviklinga av landet. Siden 1969 har det foregått store endringer i hele undervisningssystemet i Albania. Endringene skjedde fordi skolen ikke tilfredsstilte de krav folket hadde for at sosialismen skulle utvikle seg videre.

NORGE: Monopolkapitalen har den økonomiske og politiske makta. De godene vi har, har vi kjempa igjennom på tross av staten og monopolkapitalen. Det er ikke folket som bestemmer skoleverkets form og innhold, men monopolkapitalen. I de senere åra har ikke skoleverket kunnet tilfredsstille de krav den herskende klasse har hatt til utdanning av arbeidskraft. Derfor er hele skoleverket vårt i stadig endring.

ALBANIA: Da skoleverket skulle omformes, både i form og innhold, kom det fra partiet og staten forslag om hva forandringene skulle bestå av,

hva som var galt ved det gamle osv. Disse forslaga ble sendt ut til massediskusjon i hele landet for å undersøke elevens, læreres og folkets behov.

NORGE: Det nedsettes komiteer (ofte med sosialdemokrater som formenn). Komiteene undersøker monopolkapitalens og arbeidslivets behov, og lager sine planer etter disse.

ALBANIA: Forandring av skolen diskuteres overalt. I skolene, på fabrikkene, på kollektivbrukene. I diskusjonene deltar lærere, elever, studenter, foreldre, arbeidere, bønder, tjenestemenn osv. Til sammen deltar over 600 000 av en befolkning på 2 mill.

NORGE: Det holdes konferanser i Kirke og undervisningsdepartementet. LO og NAF diskuterer planene. Elevene diskuterer, lærerne diskuterer.

ALBANIA: Forslagene studeres. Hvordan skal kursene organiseres, lærebøkene – bør ikke de forandres, burde ikke studier og praktisk arbeid forenes? Hva slags skoler, mellom- og høyskoler trengs? Hva med forholdet lærer/elev – karaktersystemet?

NORGE: Elever og lærere protesterer på planene. De

mener Mønsterplanen vil føre til en dårligere grunnskole. I gymnaset vil en ikke ha et nytt gymnas slik departementet vil det skal se ut. Byråkraterne og kapitalistene diskuterer hvordan de mest effektivt og til minst mulig pris skal få satt planene ut i livet.

ALBANIA: Etter ett års massediskusjon blir alle forslag som er kommet inn oppsummert og systematisert. Sammenfatningen av alle forslaga blir et dokument, som legges til grunn når endringen av skolen skal settes ut i praksis.

NORGE: Elevenes og lærernes protester tas overhodet ikke hensyn til. Årsak: De samsvarer ikke med monopolkapitalens interesser. Elever og lærere organiserer seg, truer med streik og aksjoner dersom deres mening ikke blir hørt, dersom planene ikke blir stoppet. Byråkraterne vrir seg, det er viktig for dem å få satt planene ut i livet, de er under press ovenfra. Press ovenfra, press nedenfra – resultatet i denne omgangen blir et kompromiss. Det de har tapt på grunn av motstand i folket, vil de så fort som mulig forsøke å ta igjen ved neste framstøt.

ALBANIA: De forandringer av skolen som elever, lærere,

arbeidere, bønder har kommet fram til blir satt ut i livet. Ikke bare det, stadig endres lærebøker, stadig blir teori og praksis nærere sammenbundet. Folkets kontroll over skolen bedres år for år. Elevenes interesse for skole og utdanning er enorm. Disiplinproblemer finnes så og si ikke. Lærer og elever jobber sammen, kritiserer hverandre på kameratslig basis. Kort sagt, arbeiderklassen, elever og lærere former sin skole. Den albanske staten sørger for at forandringene blir omsatt i praksis.

NORGE: Elever og lærere må føre en hardnakket kamp for at det norske skoleverket ikke skal bli dårligere. Hver smule av bestemmelsesrett over skolen må vi tilkjempe oss med nebb og klør. Skolen blir stadig mer teoretisk. Disiplinproblemer øker, tilpasning blir vanskeligere og vanskeligere. Antallet tapere øker.

Vi skal i de kommende nr. av RØDE GARDE komme tilbake til konkrete situasjoner i den albanske skolen. Vi har forsøkt å vise den grunnleggende forskjellen på en skole under kapitalisme og sosialismen. Har dere spørsmål eller kommentarer? Send dem inn!

månedens pissprat!

Egentlig hadde vi tenkt å ha en forbrukerundersøkelse av den boka vi anmeldte i denne spalten i forrige nummer: Slik får du tak i jenter.

Men da forlaget ikke ville sende oss boka gratis, bringer vi i stedet utdrag fra en løpeseddel som er utgitt av Children of God om hvordan jentene skal få tak i gutter.

1kr.

REVOLUSJONÆRE

Av
MOSES
DAVID

14. Men vanligvis skulle du ha på deg noe lett, kjølig og komfortabelt, og som tidligere nevnt, hvis du vil virke tiltrekkende på oss menn, vis så mye som mulig uten å vise for mye. Du skulle bare vise nok til å holde mannen eller mennene i ditt liv omkring deg tilfredse og lykkelige over ditt utseende, og bare skjule nok til å holde på deres fortsatte interesse.

33. Men ve den kvinne som blir mer interessert i sine barn enn i sin ektemann! - Hun vil kanskje oppdage at hennes ektemann blir mer interessert i en annen enn henne! Fordi en manns seksuelle begjær, i motsetning til kvinnens, ikke blir fullstendig tilfredsstillt ved å få barn, og barn er ikke hans viktigste seksuelle interesse i livet, som det ser ut til å være for mange kvinner.

45. Dette er grunnen til at så mange elsker meg, fordi de vet at jeg elsker dem - virkelig elsker dem, og virkelig ville foretrekke deres lykke framfor min egen, deres glede framfor min egen, deres fullbyrdelse framfor min, deres trøst framfor min, deres tilfredsstillelse framfor min, deres sikkerhet framfor min, deres nytelse framfor min egen. Fordi jeg virkelig liker å se andre lykkelige, og jeg gleder meg mest over å kunne gjøre dem lykkelige, for det er min lykke - og det kunne bli din! Liv, frihet og det å gi lykke til andre: Dette er det bare Gud som kan gi, og det eneste som noen sinne vil tilfredsstille din ånd! Så hvis du vil være lykkelig og gjøre en ektefelle lykkelig, søk å tilfredsstille ånden hos dere begge to i Gud! "For denne verdens skikkelse forgår og dens lyst, men den (og den kjærligheten) som gjør Guds vilje blir til evig tid!" - (1. Kor. 7:31 & 1. Jøhs. 2:17).

Lenge leve kjærligheten!

Elsk hverandre!

Kjærlighet er Gud; - Gud er Kjærlighet!

Jeg Elsker Deg!:

Kjærlighet, - fra Din

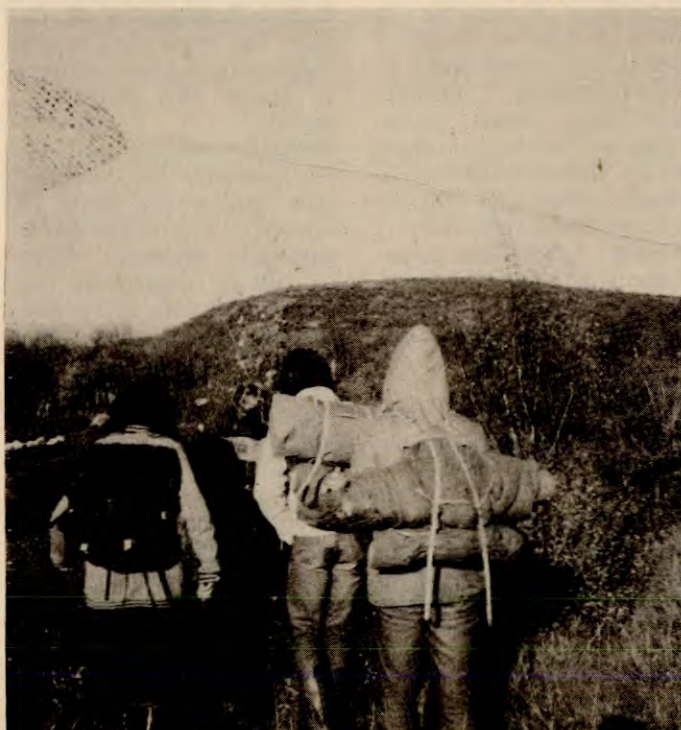

Rød Ungdom, Kirkenes, på hyttetur

Tidlig i høst arrangerte Rød Ungdom i Kirkenes en hyttetur for medlemmer og sympatisører. Hytteturen var organisert som et seminar. Hoveddiskusjonen var basert på parolen 'Kjemp for et bedre ungdomsmiljø' og om det var riktig av sentralstyret å sette opp den som hovedoppgave for Rød Ungdom i tida framover.

Andre diskusjoner vi hadde var en om kultur og om sikkerheta. I fritida gikk vi turer i naturen omkring, jaget opp flere ryper. Det var skøy. Om kveldene pratet vi om løst og fast, noe av det var om forholdet til kristne. Pluss en diskusjon om jenteundertrykking.

Under oppsummeringa kom det fram at den kollektive stilen ikke hadde fungert så bra i forhold til det vi hadde venta. Dessuten lærte vi at slike seminarer må forberedes

godt, bedre enn vi hadde gjort denne gangen. Men stort sett glei det hele fint.

Kulturen på turen blomstret som bare det, og det ser ut til at laget skal få sving på det området.

Maten var det delte meninger om. Noen sa som så: den var både og, særlig og. Siste dagen hadde vi feilens opprydding av området.

På bussturen ned fra hytta måtte vi sitte på gulvet fordi bussen var stappfull.

Men til slutt: Alle deltakerne mente at hytteturen var bra, at laget ble mer sammensveisa og at en slik må gjentas om ikke for lenge. Vi oppfordrer andre Rød Ungdom-lag: Dra på hytteturer sammen med venner og diskuter politikk og ha det gøy.

Hilsen Kirkenes-laget
av Rød Ungdom

opiUm

for folket

Vi har intervjuet Pål Steigan, studieleder og medlem av sentralkomiteen i AKP(m-l) om marxismens syn på religion. I tidligere nummer av Røde Garde har vi hatt leserinnlegg fra progressive kristne om dette, og vi har spurt Pål Steigan om han kan si litt om marxist-leninistenes syn på religionen.

— Som eneste parti i Norge er vi et ateistisk parti. Kommunismen er ateistisk, og det betyr ikke bare at vi mener at Gud ikke fins, men at Gud er et produkt av mennesket sjøl. Det finnes to standpunkter til dette som er motstridende og gjensidig utelukkende. Det ene er at mennesket er skapt av Gud, det andre er at mennesket sjøl har skapt forestillingen om Gud. Kommunistene står på det siste, alle religiøse avskyninger på det første.

Friedrich Engels har påvist at guden i kristendommen har utvikla seg gradvis. Gudsbegrepet er et produkt av motsetninger i naturen og samfunnet. Når mennesket ikke er herre over naturen, ikke skjønner hva som egentlig foregår, så forklarer de f.eks. tordenvær med Tor med hammeren. Slike guder fantes også for havet, dyrene, kjærligheten osv. Etter hvert laget mennesket en sammenfatning av disse gudsbegrepene til en gud. Og denne ene guden har også utvikla seg, det er f.eks. stor forskjell på den guden vi møter i det gamle testamentet og den gode, allmektige gud som framstilles i det nye testamentet. Dette er et resultat av at samfunnet har utvikla seg.

Vi kommunister sier at religion med naturnødvendighet forsvinner når mennesket blir herre over både naturen og samfunnet. Under proletariats diktatur og seinere under kommunismen fjernes selve grunnlaget for all religiøs tenkning.

Som ateister vil vi bekjempe religionen. Vår materialistiske historieoppfatning betyr at vi mener at all kunnskap kommer fra menneskets praksis og ikke fra det høye. Dette er viktig for marxister å ha klart for seg, all religiøs tenkning er en flukt vekk fra det virkelige liv, er til hinder for å gjøre en rett analyse.

Men vi vil ikke hetse mot religiøse. Undertrykte folk har søkt tillit og trøst i religionen fordi de ikke har

øynet noe håp om å forandre forholda på jorda, fordi de ikke har sett noen vei ut av undertrykkinga. Dette fører til at folk heller ikke prøver å kjempe, men setter seg ned og håper på et bedre liv seinere. Vi vil bekjempe religionen først og fremst ved å bekjempe årsakene til den og kreftene bak den.

I et dokument som heter »SF og dei kristne» prøver SF å fordreie det marxistiske synet på religion. SF sier at marxismen bare er et verktøy som kan brukes like bra av hvem som helst som vil ta det i handa, og at marxismen ikke er en helstøpt verdensoppfatning. Dette er i strid med Marx' egen oppfatning av sitt standpunkt. Marx slutta seg helt til kritikken av religionen, og bygde opp en filosofi som kritiserer både religionen og all annen tenkning av denne typen (idealisme).

SFs standpunkt er en kraftig innrømmelse til religionen, og jeg øyner hensikten bak det, nemlig lettvinnt å vinne kristne til partiet. Det er galt å bygge en slik prinsippløs bro mellom marxisme og religion bare fordi en ikke ønsker å støte noen.

Virkelige materialister bør heller påpeke hvordan religionen historisk har oppstått og vært i reaksjonens tjeneste. En del av arbeiderklassens frigjøring består nettopp i å frigjøre seg fra religionen og dette må ikke stikkes under stolen av opportunistiske hensyn.

Vi arbeider for å organisere arbeiderklassen til å reise seg

og frigjøre seg. Den norske arbeiderklassen har både sterke og svake sider. En del av de svake er at religionen har et visst fotfeste. Men revolusjonen må gjøres av dem som finnes, og den viktigste motsigelsen i Norge går ikke på religion, men på klasse og stat. Ut fra dette har vi respekt for kristne som ut fra sitt standpunkt kjemper for sosialismen. De er våre kamerater.

Og de er ikke de første i historia. Under reformasjonen i Tyskland var det svære bondeopprør ledet av en Thomas Muntzer som var kristen. Mens Luther krevde nedslakting av de han kalte »de gale hundene» så tolket den kristne Muntzer sin bibel slik at himmelen skulle de kristne skape på jorda. Dette standpunktet skiller seg lite fra kommunistenes i praksis, Jfr. Rudolf Nilsens dikt. Denne innstillinga veit vi at mange kristne har, og den vil bety lite mot å stå sammen i parti og klassekamp.

Vi vil aktivt rekruttere kristne sosialister til vårt parti dersom de anerkjenner vårt program og partiets rett til fortsatt å være et materialistisk parti. Vi krever ingen trosbekjennelse av våre medlemmer.

Når det gjelder religiøse strømninger som kommer i bølger, og som det har blitt stadig flere av de siste tiåra, så må det ses på bakgrunn av krisa i imperialismen. Det blir vanskeligere og vanskeligere for imperialistene å herske, og

det blir hardere for folk å leve. Kapitalistene er interessert i at folk søker til religion som trøst i stedet for å gjøre opprør. Fordi de veit at dette har appell til undertrykte, gir de sin rundhåndete støtte til slike jesu- og gurubevegelser.

Det betyr sjølsagt ikke at disse bevegelsene er styrt fra styrerommene i svære bedrifter. Men de er et produkt av krise og undertrykking, og kapitalistene har ingen interesse i å hindre at folk går på dette.

Det er samtidig klart at det koster millioner av dollar og et svært apparat for å kjøre sånn dårlig suppe som Jesus Christ Superstar. Her står kapitalen bak.

Det er ikke rart at disse bevegelsene kan få fotfeste hos ungdommen. Ungdommen er våken og reagerer raskt på undertrykking enten det er vold, imperialismen eller ødelegging av naturen. Ungdommen oppfatter framtida si som trua, men øyner ikke av den grunn årsakene til det i første omgang.

At mange søker tillit i religionen er like naturlig som at kommunistisk ungdom må kjempe for å få sine kamerater til å innse hva som er de virkelige årsakene til problemene, dra dem med i kamp for sine interesser og hindre at store deler av ungdommen faller ned i religiøs navlebeskuelse. Samtidig må kristne og ikkekristne sosialister respekttere hverandre og stå skulder ved skulder i kampen for sosialismen. ●

Le duc Tho avslo prisen: "DET ER INGEN FRED I VIETNAM"

I denne anledning har vi spurt Le van Ky, direktør på PRRs informasjonsbyrå i Oslo om hvordan situasjonen i Vietnam er nå.

»Det er ikke fred i Vietnam. USAs grunnleggende strategi er ikke endret, og USA fortsetter å sette ut i livet sine ny-kolonialistiske planer for Sør-Vietnam. Dette vil jeg understreke nå, nesten 9 måneder etter at fredsavtalen ble undertegnet. Da ble USA tvunget til å trekke ut sine bakkestyrker, slutte aggresjonen mot Nord-Vietnam og deaktivisere minene utenfor kysten.

Le van Ky fortsetter: Men situasjonen er fremdeles alvorlig. Det vi har prøvd å gjøre er å sikre de frigjorte områdene. Vi prøver å få økonomien og særlig jordbruket på beina, vi hjelper folk å bygge opp igjen husene sine. Vi legger vekt på å bygge ut utdanningsmulighetene, særlig grunnskoler. Hver landsbygruppe i de frigjorte områdene har nå sin egen helsestasjon og folkeskole.

OPPBYGGINGEN AV DE FRIGJORTE OMRÅDENE

Befolkningen har fått stor hjelp fra PRR-administrasjonen til å bygge ut økonomien og hele produksjonen. Siden fredsavtalen har produksjonstallene økt betydelig. Før lå de beste områdene på 3-4 tonn ris pr. hektar, nå ligger de beste på 7-8 tonn. Dette er for en stor del takket være frø, gjødsel og annen

hjelp som folk får fra PRR.

Det er også satset mye kulturelt. Hver provins har nå sin egen profesjonelle sang, dans eller teatergruppe.

Den revolusjonære administrasjonen er styrket på alle plan, særlig lokalt.

Det har også vært en utvikling i våre forbindelser med andre land. Siden avtalen ble undertegnet har 18 ambassadører besøkt de frigjorte områdene for å levere sine akkreditiver til PRR, og vi venter flere. PRR har undertegnet avtaler med flere land, både økonomiske og vennskaps- og kulturelle avtaler.

I løpet av den siste tida har det skjedd en omfattende konsolidering av de frigjorte områdene både økonomisk, politisk og militært, og vi har klart å høyne folks levestandard betraktelig.

Men det er store problemer igjen. Avtalen er undertegnet, men det er ikke fred i Viet-

nam. Vi har merket en stor økning i Saigons militære angrep, særlig siden 1. halvdel av september.

VI RESPEKTERER PARIS-AVTALEN — SAIGON BRYTER DEN

Fredsavtalen var et nederlag for USAs ny-koloniale planer og for Thieu-klikken i Saigon. Men USA har absolutt ikke gitt opp å blande seg inn i Sør-Vietnams indre anliggender. Det finnes i dag 20 000 amerikanske militære i sivil som kaller seg »sivile tekniske rådgivere».

Som dere vet kan man dele inn Sør-Vietnam militært i 4 områder: Områdene i nord, de høye platåene, de sentrale sletteområdene og området i sør med Saigon og Mekong-deltaet. I alle disse sonene er det i praksis bygget opp en amerikansk militær overkommando for Saigonstyrkene. Disse er igjen ledet av general Murray som er militærattache ved USAs ambassade i Saigon.

Poenget med disse rådgiverne er å gjennomføre planer for Saigonjuntaen som blir laget i Washington.

SAIGON OPPTRAPPER

Det foregår nå en opptrapping av angrepene fra Saigons side. Siden fredsavtalen ble undertegnet, inntil 20/10-73, har vi registrert at Saigon-hæren og USA har foretatt i alt 261 266 brudd på avtalen. Dette inkluderer:

32 473 landerobrings-

operasjoner mot de frigjorte områdene.

183 054 væpnede overgrep mot sivilbefolkningen (såkalte passiviseringsoperasjoner).

33 991 artilleriangrep.

11 748 væpnede flyangrep med bomber og skudd.

I tillegg til dette kommer våpenstøtten fra USA. De har sendt 500 fly og 200 tanks utenom avtalen de siste månedene, og hvert år sender USA hundrevis av millioner dollar for å opprettholde Saigon-regjeringens undertrykkelsesmaskin.

200 000 SIVILE FANGER I THIEU-FENGLER

Det finnes ingen demokratiske rettigheter for befolkningen i de Saigon-kontrollerte områdene, ikke engang bevegelses- og bostedsfrihet. Gjentatte omfattende politaksjoner i Saigon-områdene tar sikte på å samle befolkningen i konsentrasjonsleirer. 200 000 sivile sitter fengslet i ca. 1000 grusomme fengsler og fangeleirer og er utsatt for tortur og likvidering. Bare 1500 er løslatt hittil, mens avtalen krever full løslatelse for ALLE, for lenge siden.

I situasjonen med denne undertrykkingen reiser folket i konsentrasjonsleirene seg for å dra tilbake til sine opprinnelige hjem i de frigjorte områdene. Bare i Mekong-deltaet har 80 000 klart å bryte seg ut av sånne leirer siden avtalen ble undertegnet. Overalt

i leirene pågår det kamper for mer mat, bedre forhold osv, og det er folket som holder på å tvinge fram sin egen frigjøring. Det arbeides inntil i 30 forskjellige organisasjoner i Sør-Vietnam for løslatelse også av de politiske fangene, mesteparten av disse tilhører »den tredje kraften».

Når det gjelder PRRs standpunkt, har vi hele tiden respektert fredsavtalen fullt ut. Vi vil fortsette denne linja, og presse den andre sida til å overholde avtalen også. Hittil har Saigon dessverre vist bare vrangvilje ved samtale i Paris og Saigon. De blir støttet i dette og på andre plan av USA, og det er derfor situasjonen fortsatt er spent.

I denne alvorlige situasjonen har overkommandoen for folkets væpnede styrker vært nødt til å gi ordre om å ta de skritt som er nødvendige for å forsvare de frigjorte områdene. Frigjøringsstyrkene har fått ordre om å stå imot alle angrep, og tvinge USA og Saigon til å holde seg til

fredsavtalens bestemmelser.

Selv om på den ene side Saigon viser klart sitt krigerske og diktatoriske ansikt, så blir de på den andre siden fordømt av en samlet opinion i verden, inkludert i USA. Den internasjonale solidariteten med vår sak utvikler seg. Det er fordi vår kamp er rettferdig og vår politikk riktig, fordi folket og hæren i Sør-Vietnam er forenet og bestemt, at vi er optimistiske og at vi til slutt kommer til å overvinne alle vanskeligheter. Vi tror at framtida er lys, og at Paris-avtalen skal kunne gjennomføres til slutt.

VI TRENGER STØTTE

Men det er en ting jeg vil si når det gjelder den internasjonale støtten: Den er like nødvendig nå som før.

I løpet av hele den lange kampen vi har ført, har vi merket en stadig økende støtte her i Norge, særlig blant ungdommen. Jeg vil be om at denne støtten fort-

setter og dermed bidrar til å gjennomføre Paris-avtalen.

Jeg vil benytte denne anledningen til å hilse alle leserne

av Røde Garde, og takke Røde Garde og Rød Ungdom for den støtten dere har vist oss.

USA må overholde fredsavtalen — fortsatt støtte til Vietnams folk !

Enkelte røster (med Nobel-komiteen i spissen) hevder at det nå er fred i Vietnam. Dette er langt fra tilfelle. USA-lakeiene i Saigon prøver ennå med alle midler å kue det vietnamesiske folket. Det sies og skrives lite om dette i radio, TV og aviser fordi det ikke er »godt stoff» lenger, derfor er det nå kanskje ennå viktigere enn før at vi arbeider aktivt for at det norske folket skal få vite hva som skjer i Vietnam.

Vi må også arbeide for at den norske regjeringa tar stilling til kampen i Vietnam og kreve:

BRYT MED SAIGON-JUNTAEN — ANERKJENN PRR!

for vietnam

nå som dagsavis?

— Nei, dessverre. Så vel er det ikke. Det kunne saktens trengs, selv om den progressive pressa i Norge yter gode bidrag.

— For Vietnam nr. 4 i år står i fare for ikke å komme ut. Kampene raser fortsatt i Indokina. Folkene der trenger vår støtte.

— Økonomiske vanskeligheter med stor gjeld forhindrer utgivelse nå. Vi har ingen administrasjonsutgifter, ingen honorarutgifter. Redaksjonen gjør det meste på dugnad. Likevel — trykningen koster penger.

— Salget har alltid skjedd gjennom FNL-grupper og enkeltpersoner i hele landet.

— Vår gjeld gjør det nødvendig å øke antallet abonnemeter. Vårt mål i første omgang er 1 000 nye. Bli en av dem, verv andre! Det koster 15 kroner i året.

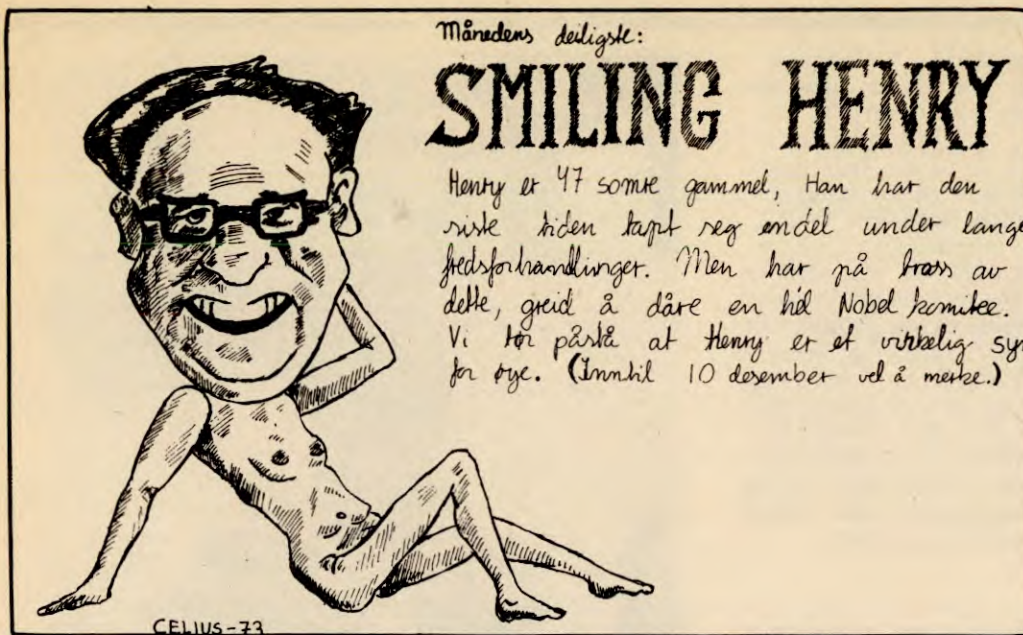
Jeg ønsker å abonnere på For Vietnam.

Navn: .....

Adresse: .....

Betal over postgiro 20 83 13, merk hva beløpet gjelder.

For Vietnam, Boks 71 Kjelsås, Oslo 4.

Månedens deligste:
SMILING HENRY

Henry er 47 some gammel, Han har den riste tiden kappt seg andel under lange fredsforhandlingene. Men har på frass av dette, greid å dære en hil Nobel komitee. Vi tør påstå at Henry er et virkelig syn for øye. (Innhil 10 desember ved å merke.)

FREDSPRISEN ER EN KRIGSPRIS

Flertallet i Nobelkomiteen, Aase Lionæs, John Sannes og Bernt Ingvaldsen ga som alle veit »fredsprisen» til Nixons høyre hand, Henry Kissinger. Kissinger har i alle år vært en ledende representant for USAs krigspolitikk. I jula siste år, kunne vi stadig se ham på TV-skjermen der han aktivt forsvarte terrorbombinga av Nord-Vietnam.

Nobelkomiteen forklarte utdelinga med at Kissinger viste store forhandlingsevner under fredsforhandlingene. Men var det forhandlingene

som skapte »freden»? Nei, det var det vietnamesiske folkets kamp mot de amerikanske angriperne som tvang USA til å trekke seg ut. Fredsforhandlingene var et resultat av FNLs politiske og militære seirer.

Lionæs, Sannes og Ingvaldsen ga »fredsprisen» til en folkemorder. De ga oss nok et tydelig bevis på hvor sterkt toppskiktet i DNA (og Høyre) er knytta til USA-imperialismen. Deres lakeivirkosomhet er ikke av ny dato, den starta for alvor da DNA-ledelsen i

1949 tvang Norge inn i NATO med løgner og anti-kommunisme. Vi har grunn til å spørre oss om Lionæs og Sannes virkelig handla helt på egen hand, eller om de hadde fraksjonert på forhand med folk i partiledelsen? Men det kan vi vel ikke vente å få noe svar på i dag.

Le Duc Tho har gitt den anti-imperialistiske bevegelsen en kraftig støtte ved å nekte å ta imot prisen. Han begrunnet det helt riktig med å vise til at det ennå ikke er fred i Vietnam. »Seier for FNL» er fort-

satt en brennende aktuell parole.

Hva reagerte vi mot?

»Fredspris»-utdelinga ble møtt med en voldsom reaksjon fra det norske folket. 90% av oss reagerte først og fremst fordi prisen ble gitt til en amerikansk morder. Det er grunnlaget for den spontane kjempeoppslutningen Folkets Fredspris til Camara fikk. Det var ikke, som høyrekreftene i aksjonen vil ha det til, en reaksjon mot at Camara ikke fikk prisen. Derfor gikk Rød Ungdom inn for at Folkets Fredspris skulle rette seg åpent og kraftig mot Kissinger og USA. Vår linje vant flertall på stiftelsesmøtet, men seinere har aksjonsledelsen prøvd å gjøre aksjonen tannløs og ufarlig ved å legge protestene mot Kissinger i skuffen. Resultatet ble da også at Unge Høyre overvant sine betenkeligheter og slutta seg til.

Vårt svar på at Kissinger fikk prisen må være: Styrk solidaritetsarbeidet for Vietnam. Vedta protesterklæringer mot morderprisen. Start innsamlinger til oppbyggingsarbeidet i Vietnam.

Kissinger sjøl tør nå ikke hente prisen. Den skal taes imot av USAs ambassadør i Norge. Dette viser enda tydeligere at prisen ikke er til personen Kissinger for »bra forhandlingsevner», men en klar støtte til USAs offisielle krigspolitikk. Forbered kjempeaksjoner mot utdelinga 10. desember.

HVORDAN BEKJEMPE KRIG?

Hva skaper krig? Noen hevder det er psykologiske skavanker i menneskesjelen. Borgerlige historikere har ofte nok fortalt om skuddet i Sarajevo og om Hitlers »galenskap». På den måten vil de skjule at det er kapitalismen som skaper krigene. Enten ved at kapitalistland i økonomisk framgang går til krig for å sikre seg kontroll over nye markeder (som Tyskland i 1914 og 1939). Eller ved at kapitalistiske land tyr til krig for å hindre at folket i koloniene jager dem ut og tar kontroll over sitt eget land (Frankrike i Algerie, England i India, USA i Vietnam osv.).

Hvordan oppnå fred? Ikke ved å »vende det andre kinnet til». Folk vil alltid reise seg mot undertrykkelsen. Ikke ved FN-vedtak eller samarbeid mellom supermaktene. Krig vil finnes til årsaken – kapitalismen – er fjernet fra jordas overflate. Revolusjonen er vegen til fred. Folkekrig er det eneste svaret på imperialistisk aggresjon. Vietnams folk har vist det, de skaper fred ved å føre krig.

Hvem skaper fred? Siden krig må bekjempes med krig, og kapitalismen må veltes gjennom væpna revolusjon, er det klart at enkeltpersoner ikke kan skape fred. Bare

massene av folket kan skape fred, gjennom revolusjonær handling. Dermed blir også begrunnelsene for å gi »fredspriser» til enkeltpersoner nokså tynne. En fredspris har bare virkelig berettigelse dersom den gis til kjempende nasjoner, eller eventuelt til enkeltpersoner som symboliserer og leder an i folkenes kamp.

Trenger vi frykte nye krig? Faren for krig, til og med verdenskrig, eksisterer fortsatt. Sjøl om det ser fredelig ut på overflata, skjerpes stadig konkurransen mellom imperialistene. Mellom Sovjet

og USA, mellom USA og EEC, mellom Japan og USA går det konflikter som en gang kan føre til nye storkriger. Så snart en blokk føler seg virkelig sterk nok til å utfordre en annen, blir krigsfaren aktuell. Vi må møte krigsfaren ved å kjempe for sosialismen, ved å bekjempe supermaktens militarisme og sabelrasling, og ved aktivt å støtte alle som går til krig mot krig.

penger til kamp og revolusjon!

Over hele landet slåss ungdom mot undertrykking og dårlige forhold. Mot departementets forsøk på å innføre 30-timers uke i gymnaset over hue på lærere og elever, tok vi i bruk streikevåpenet. Det foregår kamper for et sted å være, lærlinger kjemper for høyere lønn, jentene slåss også mot reaksjonær kvinneundertrykking osv. For å styrke denne kampen trengs det penger til aviser og løpesedler, til å holde møter med folk fra forskjellige plasser, til reisevirksomhet osv.

Men vi har stilt oss enda større mål: Vi skal knuse hele dette råtne samfunnet og gjennom en revolusjon skape et sosialistisk Norge. Vi må spre de sosialistiske og revolusjonære ideene! Også det koster penger.

Hadde det vært fint om det kom ut flere studiehefter og hefter om ungdommens kamp, om det kom foredragsholdere og/eller politiske popband på turne, om det kunne lages flere konferanser med folk fra hele landet for å diskutere skolepolitikk eller erfaringer fra sted å være aksjoner? Det hadde ikke bare vært fint, men mye av det er absolutt nødvendig. Klassekampen stiller i dag store krav til Rød Ungdom – la oss sørge for at vi får penger til å løse dem.

STOL PÅ EGNE KREFTER!

Vi får ikke penger fra Anders Jahre eller andre storkapitalister. De gir sjølsagt ikke penger til sine største fiender. Penger fra staten kan vi heller ikke basere oss på. Vi kan nok få noe i dag, men gjør vi oss avhengige av staten, er vi ille ute og kjører når den stopper pengekrana.

Det eneste som holder er å stole på egne krefter. Penga må skaffes av medlemmer og venner av Rød Ungdom. Vi må klare å løse våre økonomiske oppgaver sånn som vi løser de politiske oppgavene.

Kampen mot EEC viste oss hvor sterke de progressive er når vi står sammen og alle gjør en innsats. Erfaringer fra alle politiske kamper er at det bare er masse-mobilisering som fører fram. Det samme gjelder

i det økonomiske arbeidet. Det må bli en kollektiv oppgave for dem som støtter det Rød Ungdom står for. Vi kan ikke forlite oss på at noen få gir mye penger. *Alle* må yte sitt! Gjør økonomikampanjen til en massebevegelse!

Den økonomikampanjen vi har satt i gang nå i Rød Ungdom, går ikke bare ut på å samle inn penger. En forutsetning for at vi skal kunne drive et bra økonomisk arbeid, er at vi skolerer oss. Over hele landet skal det derfor holdes kurs for økonomiansvarlige i Rød Ungdom-laga. Seinere vil det bli grundige diskusjoner i alle lag.

HAR DU DÅRLIG RÅD?

Du har sikkert ikke penger i overflod. Ikke særlig vanskelig å finne på noe å bruke dem til. Skal du da gi noe til kampfondet? Har du råd til det?

Vi som er progressive og revolusjonære ønsker å *tjene folket* i alt vi gjør, og ikke først og fremst oss sjøl. Det må vi tenke på når det gjelder penger også. Kampfondet er nødvendig for å styrke ungdommens kamp, og det er derfor nødvendig å skaffe penger til det. Har vi denne innstillinga, klarer vi sikkert å spare inn på noe.

– sørg for at det er innsamlinger på alle møter og sammenkomster i Rød Ungdom.

– gi et fast beløp i måneden

– gå sammen om å gi en dag-aksjoner for Rød Ungdom. Alle som støtter Rød Ungdom jobber en dag, og gir penga til kampfondet. De som har arbeid, gir ei dagslønn. Skoleelever

kan få jobb en frilørdag eller en ettermiddag (mange butikker trenger folk før jul). Det går også an å få penger av foreldre eller naboer for å rydde i kjellere og pusse vinduer.

– utlodninger. Lodd ut ei bra bok, ei plate eller et abonnement på Røde Garde.

– Lag loppemarked. Rød Ungdom i Oslo skal ha loppemarked nå.

Bra ide som kan gi mange penger.

MÅLSETTINGER OG OPPFØLGING

Det er viktig at det blir diskusjoner om kampfondet. Det er bare hvis en forstår hvor viktig det er, at det vil komme inn mye penger. Diskuter hvor mye dere kan klare å gi, og kontroller at dere hver måned klarer å skaffe minst det beløpet.

De to første bidraga til Kampfondet er kommet. Et Rød Ungdom-lag har gitt 100 kroner, et annet lag har hatt en å gi en dag-aksjon og gitt 1150 kroner. Bra! Når kommer første bidrag fra deg?

Oktober forlag har utgitt et hefte i serien »Marx-Engels skolen» som heter »Legg vekt på økonomisk arbeid». Det tar opp hvordan kommunismens klassikere vurderer betydningen av økonomisk arbeid, erfaringene til ml-bevegelsen i Norge, og praktiske råd i organisasjonsøkonomi. Et bra hefte både for dem som jobber spesielt med økonomi og for andre som er interessert i å skolere seg.

KAMPFONDET 2 21 80 30

PALESTINERNE KAMP ER

SOVJET-USA ØNSKER IKKE FRED

Egypt og Syria holdt tydeligvis stand mot Israel bedre enn ventet. Det førte til at USA og Sovjet satte i gang et intenst diplomati for å få i stand en våpenhvile. Den 22. oktober fikk de presset igjen i FN et våpenhvileforslag knyttet sammen med et forslag om en såkalt »fredsløsning» på konflikten. Det dreier seg om en gjenoppfrisking av resolusjon 242 og den såkalte Rodgers-planen. Hovedinnholdet i resolusjonen er at staten Israel anerkjennes, det palestinske folkets rettigheter saboteres og »løsningen» finner sted over hodet på de arabiske folkene. Taktikken var klar: – USA

presset sine allierte (Israel og føydale regimer som kontrolleres), mens Sovjet presset på Egypt og Syria.

SAMARBEIDET SOVJET-USA ER IKKE NOE NYTT

Drøftingene i dag mellom Sovjet og USA er kjente. Da Rodgers lanserte »sin» plan i 1970, skjedde det etter at USAs visesutenriksminister for Midt-Østen, Josef Sisco, og Sovjets Washington-ambasador, Dobrynin, hadde hatt ca 40 hemmelige møter om planen.

Både USA og Sovjet har store økonomiske og strate-

giske interesser i Midt-Østen. I 1972 sa Nixon om bakgrunnen for »ikke-fred ikke-krigs situasjonen»: »Jeg tror de russiske lederne er klar over at det både er i Sovjet og USAs interesse å betrakte Midt-Østen under synsvinkelen »leve og la leve». Det vi må gjøre er å finne utveier til å respektere hverandres interesser uten at vi blir trukket inn i en konflikt mot vår vilje».

Et konkret eksempel på samarbeidet på det praktiske, økonomiske plan, er at »46 000 tonneren Fedor

Poletav har levert en last egyptisk råolje til oljekonsernet Getty Oil Co. i USA». »Vi skal bruke stadig flere russiske tankere», sier en ledende person i firmaet. (Business Week 18/8 73). Spesielt i disse dagene merker vi betydningen av innvandringen av jøder fra Sovjet til Israel. USA ordner med finansene og våpnene, Sovjet med nye kolonister. Det er vel slikt som kalles »internasjonal arbeidsdeling»?

SV's VAKLING SKADER KAMPEN

Staten Israel isoleres stadig mer internasjonalt. Og støtten til de arabiske folkenes kamp øker. I Norge har Sosialistisk Valgforbund inntatt en ytterst nølende og vaklende holdning. Etter Lillehammermordet ble det sendt ut en tvetydig politisk uttalelse som ga uttrykk for støtte til palestinerne kamp for en demokratisk stat, men som samtidig trakk fram FN-resolusjonen 242 (som saboterer palestinerne kamp) som utgangspunkt for en fredsløsning. Den 12/10 arrangerte Palestinakomiteen et demonstrasjonsmøte i Oslo til støtte for de arabiske folkenes kamp. Sosialistisk Valgforbund unnlot å ta stilling til en anmodning om å støtte møtet. Indre uenighet bør ikke være et hinder for å uttrykke konkret støtte til de arabiske folkene i dagens alvorlige situasjon. Noe slikt kan bare bli karakterisert som ren opportunnisme og sår tvil om den rettferdige kampen som føres. Palestinerne og andre arabiske folk vil fortsette kampen. Ubetenget støtte til denne kampen er den beste støtten vi kan gi nå. En slik støtte kan bl.a. gis ved å delta i Palestinakomiteens solidaritetsarbeid.

Landsadresse:

Postboks 107 Blindern, Oslo 3.

RETTFERDIG

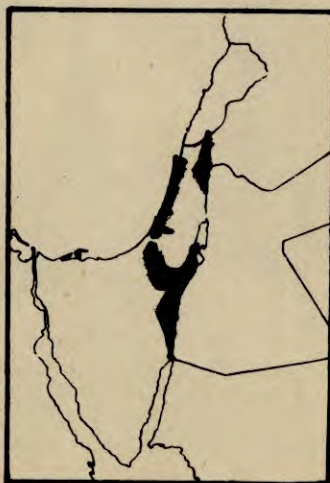
PALESTINERNE VIL FORTSETTE KAMPEN

Uansett disse forsøkene på å stoppe de arabiske folkenes rettferdige kamp, vil kampen fortsette. Det palestinske folket har kommet lengst i å utvikle en enhetsfront basert på folkekrigens strategi. Og de er fast bestemt på å kjempe for virkeliggjørelsen av den demokratiske palestinske staten. De merker hardest hva en »fred« nå vil si. – Fortsatt undertrykkelse og okkupasjon, fortsatt en tilværelse i flyktningeleirer med nød og elendighet. Derfor har også PLO (Den Palestinske Frigjøringsorganisasjonen) sagt klart fra at vedtakene i FN om våpenhvile ikke gjelder dem.

Kina har fordømt vedtakene. På møtet i FNs Sikkerhetsråd sa Kinas representant Huang Hua: »Om Sikkerhetsrådet skal vedta en resolusjon, må den på det sterkeste fordømme de sionistiske aggresjons-handlingene, gi den klare støtte til de egyptiske, syriske og palestinske folkenes rettferdige aksjoner mot aggresjonen, kreve umiddelbar tilbaketrekning av israelske tropper fra de arabiske områdene de har okkupert, og eksplisitt (klart) sørge for gjenopprettelsen av det palestinske folkets nasjonale rettigheter.»

Det er ingen ny krig som har startet i Midt-Østen i de siste ukene, men en oppblussing av en kontinuerlig krigstilstand i de siste 25 årene. De siste 5 årene (etter juni-krigen) har Israel gang på gang angrepet områder som tilhører Egypt, Syria, Jordan og Libanon. Samtidig har Israel gjennomført en hensyn-

sløs terror mot befolkningen i de okkuperte områdene, brent ned huser, drept eller jaget bort befolkningen. Og Israels regjering krever retten til å gjennomføre terroraksjoner på andre lands områder, uansett hva landets egen regjering mener.

Israel 1947

I 1967 ble store områder okkupert av Israel. Nå sier Israels statsminister Golda Meir: »Dere ser hvorfor vi ikke kan gi fra oss de okkuperte områdene. Om disse kampene var rettet mot selve Israel, ville vi vært knust.» Dette er angriperens argument om såkalte »sikre grenser» som vi har hørt før. Tenk om Sverige okkuperte Trøndelag, og Norge sloss for å få området tilbake. Er det Norge som er angriperen?

Kampene i Midt-Østen nå har hele tida vært ført på egyptisk og syrisk land. Egypt og Syria fører en rettferdig forsvarskamp mot israelsk okkupasjon og aggresjon. Om Israels angrep i 1967 sier general M. Peled: »Den tesen om at Israel var truet og sloss for

å overleve i juni 1967, var ikke noe annet enn en bløff. Den israelske regjeringen søkte å gjøre det akseptabelt å annektere nye områder.» Denne generalen var med i den israelske hærens generalstab under juni-krigen i 1967.

Nå i 1973 sier FN om Isra-

Okkupert område 1973

els okkupasjonspolitikk:

»Praksisen med deportering og sprengning av hus, etablering av israelsk bosetting, ekspropriering av arabisk eiendom og nekting av 1967-flyktningenes rett til å komme tilbake til sine bosteder blir ikke bare bekreftet, men forsterket av utviklinga». Dette er Israels okkupasjonspolitikk, det er ikke et spørsmål om »sikre grenser» og forsvar, men ny okkupasjon av arabisk jord. Vi må støtte Egypt og Syrias kamp for å få tilbake deres rettmessige landområder.

Oppblusset i kampene nå gjelder en begrenset målsetting som ikke dreier seg om selve staten Israel. I vestlige rapporter fra kampområdene forties som vanlig

det palestinske folkets situasjon og deres delaktighet i kampen. Palestinske kommandosoldater deltar i kampene, på Golan-høydene, i Gaza, Vestbredden ved Jordanelva, i Sør-Libanon osv. Det viktige er at de gjennomfører aksjoner på selve okkuperte Palestina – som palestinerne har bodd i i mange hundre år, men som de nå er fortrent fra. Over 100 aksjoner er rettet mot selve grunnlaget for den israelske staten. Palestinerne kjemper for sine nasjonale og demokratiske rettigheter – å frigjøre sitt land, Palestina. I stedet for okkupant og krigsstaten Israel skal det opprettes en demokratisk stat med likerett for alle grupper til å leve sammen uansett rase, hudfarge eller religion. Et slikt mål kan ikke nås uten en folkekrig – som i Vietnam. Palestina-araberne og de jødiske innbyggerne i Israel må forene seg og slåss sammen mot den felles fienden – sionismen og imperialismen. Dette er det eneste grunnlaget for en virkelig fred i Midt-Østen.

Røde Garde

Avisa til RØD UNGDOM

c/o Klassekampens distribusjon,
Boks 6179 ETTERSTAD, Oslo 6.
Postgiro 20 60 68.

adresse:

LÆRLINGER I KAMP:

RØDE GARDE har intervjuet Jon Nyborg, formann i læreguttgruppa på Nylands verksted i Oslo. Alle læreguttene er organisert i gruppa som har 208 medlemmer. Jon Nyborg er også Rød Ungdoms representant i arbeidsutvalget i aksjonskomiteen mot matmoms. I likhet med mange andre har han måttet flytte inn til Oslo for å få arbeid. Han er egentlig fra Sel i Gudbrandsdalen.

lønn

– Hva er de viktigste oppgavene til læreguttgruppa?

– Hittil har vi tatt opp to viktige saker, lønnskrav og boligsaka. På Nyland ligger vi ganske høyt i forhold til andre lærlinger i resten av landet. Vi ligger på 11 kroner, mens begynnerlønna andre steder stort sett ligger på 5-6 kr. timen. Denne lønna har vi kjempa igjennom med viktig støtte fra de andre arbeiderne ved bedriften. Men lønningene er ikke høye, og 5-6 kroner er ikke til å leve av i det hele tatt. Vi har stilt kravet om å få samme lønn

som hjelpearbeidere, for egentlig gjør vi jo samme jobben. Dette kraver har vi diskutert oss fram til gjennom YLI (yrkesskoleelevenes og lærlingenes interesseorganisasjon).

For at andre lærlinger skal få kjempa igjennom høyere lønn er det to ting som er viktige: Å være organisert gjennom YLI, og utvikle enheten lokalt på arbeidsplassen med fagarbeiderne. Våre lønnskrav må ikke gå på bekostning av andre, støtte fra de andre på fabrikken er helt nødvendig.

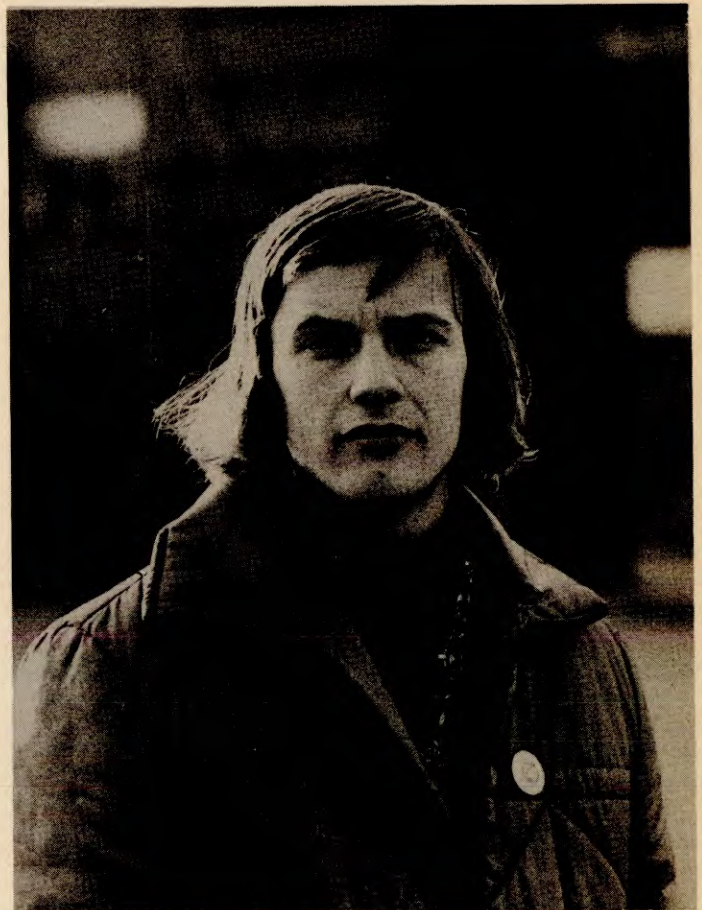
Sammen med de andre på bedriften har vi stilt et høyt lønnskrav som alle gruppene står enhetlig på.

bolig

Spørsmålet om lønna blir tatt opp i lønnsoppgjøret nå. Vi får ikke gjennom hjelpearbeiderlønn denne gangen, men vi står fast sammen med de andre på det kravet vi har stilt for å oppveie den siste prisstigninga. Boligsaka har vært viktig for oss. Før måtte vi bo på Aker II, husbåten, nå har vi fått læregutthjemmet som er bedre å bo på, men har et reglement som i en militærleir. Det er satt i gang en underskriftskampanje mot dette reglementet, og omtrent alle har skrevet seg på.

Skånland

– Det har kommet et nytt

framstøt mot fagbevegelsen i år som kalles Skånlandutvalget. Kan du si litt om hva det går ut på?

Skånlandutvalget er en innstilling om et råd for lønns- og prispolitikk som skal samle hovedorganisasjonene LO og NAF sammen med staten for å avgjøre hvor store lønnstillegg vi skal få. Det betyr i praksis at fagorganisasjonen blir fratatt den frie forhandlingsretten og at staten griper aktivt inn i lønnsforhandlingene gjennom lov.

Vi har jo heller ikke før fått det vi har krevd, f.eks. i fjor fikk vi bare 45% kompensasjon for prisstigninga, men hvis dette blir gjennomført blir lønnsforhandlingene fullstendig låst fast av staten. Det

er Arbeiderpartiet som har kjørt fram dette forslaget som binder LO på hender og føtter, og Skånland – ja han er direktør i Norges bank.

Dette er det alvorligste framstøtet som har kommet mot fagbevegelsen, og det er viktig at folk skolerer seg i hva dette vil bety for å reise en kraftig motstand mot det på arbeidsplassene.

ABONNER PÅ URED

Norges eneste landsomfattende avis av og for ungdomsskoleelever.

Utgitt av Rød Ungdom
Kr. 5,-.

Ca 6 nummer i året.

Adresse: Boks 26 Grorud,
OSLO 9.

Postgiro: 2 21 03 75